Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 282/2011

z dnia 15 marca 2011 r.

ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(wersja przekształcona)

(Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie Rady (UE) nr 967/2012 z dnia 9 października 2012 r.	L 290	1	20.10.2012
►**M2**	Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1042/2013 z dnia 7 października 2013 r.	L 284	1	26.10.2013

▼B

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 282/2011

z dnia 15 marca 2011 r.

ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(wersja przekształcona)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ([1]), w szczególności jej art. 397,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1777/2005 z dnia 17 października 2005 r. ustanawiającym środki wykonawcze do dyrektywy 77/388/EWG w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ([2]) należy wprowadzić szereg istotnych zmian. Mając na uwadze względy przejrzystości i racjonalizacji, rozporządzenie to powinno ulec przekształceniu.

(2) Dyrektywa 2006/112/WE zawiera zasady dotyczące podatku od wartości dodanej (VAT), które w pewnych przypadkach są przedmiotem interpretacji państw członkowskich. Przyjęcie wspólnych przepisów wykonawczych do dyrektywy 2006/112/WE powinno zagwarantować, że stosowanie systemu VAT będzie w większym stopniu zgodne z celem rynku wewnętrznego w przypadku powstania rozbieżności w stosowaniu dyrektywy, które są niezgodne z należytym funkcjonowaniem takiego rynku wewnętrznego, lub w przypadku ryzyka wystąpienia takich rozbieżności. Niniejsze środki wykonawcze staną się wiążące prawnie od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i nie mają wpływu na ważność przepisów ani interpretacji, przyjętych uprzednio przez państwa członkowskie.

(3) W niniejszym rozporządzeniu należy uwzględnić zmiany wynikające z przyjęcia dyrektywy Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do miejsca świadczenia usług ([3]).

(4) Podstawowym celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie jednolitego stosowania obecnego systemu VAT, poprzez określenie przepisów wykonawczych do dyrektywy 2006/112/WE, w szczególności w odniesieniu do podatników, dostawy towarów i świadczenia usług oraz miejsca transakcji podlegających opodatkowaniu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Przyjęcie rozporządzenia, jako wiążącego i mającego bezpośrednie zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich, w sposób najpełniejszy zapewnia jednolite stosowanie.

([1]) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
([2]) Dz.U. L 288 z 29.10.2005, s. 1.
([3]) Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 11.

▼B

(5) Niniejsze przepisy wykonawcze zawierają przepisy szczególne dotyczące niektórych zagadnień związanych ze stosowaniem, a ich zadaniem jest zapewnienie jednolitego traktowania na terenie całej Unii wyłącznie tych szczególnych przypadków. Dlatego też nie są one rozstrzygające w innych przypadkach, a z uwagi na nadane im brzmienie ich zakres stosowania powinien być interpretowany w sposób zawężający.

(6) W przypadku gdy osoba niebędąca podatnikiem zmienia swoje miejsce zamieszkania, przenosząc nowy środek transportu, lub też gdy nowy środek transportu wraca do państwa członkowskiego, z którego pierwotnie dokonano jego dostawy zwolnionej z VAT na rzecz osoby niebędącej podatnikiem, która zwraca ten środek transportu, należy wyjaśnić, że takie przemieszczenie nie stanowi wewnątrzwspólnotowego nabycia nowego środka transportu.

(7) W przypadku niektórych usług wystarczające jest wykazanie przez usługodawcę, że odbiorca tych usług – będący podatnikiem lub nie – ma siedzibę poza Wspólnotą, aby świadczenie takich usług nie było objęte zakresem zastosowania VAT.

(8) Należy doprecyzować, że nadanie numeru identyfikacyjnego VAT podatnikowi świadczącemu usługi do innego państwa członkowskiego lub otrzymującemu usługi z innego państwa członkowskiego, w których przypadku zobowiązanym do zapłaty VAT jest wyłącznie usługobiorca, nie narusza prawa tego podatnika do korzystania z nieopodatkowania dokonywanych przez niego wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów. Niemniej jednak, gdy podatnik przekaże dostawcy swój numer identyfikacyjny VAT w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, w każdym przypadku uznaje się, że postanowił poddać te transakcje opodatkowaniu.

(9) Dalsza integracja rynku wewnętrznego prowadzi do zwiększonego zapotrzebowania na współpracę transgraniczną między podmiotami gospodarczymi mającymi siedziby w różnych państwach członkowskich oraz rozwój europejskich ugrupowań interesów gospodarczych (EUIG), utworzonych zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2137/85z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG) ([1]). W związku z tym należy wyjaśnić, że EUIG są podatnikami, w przypadkach gdy odpłatnie dokonują dostaw towarów lub odpłatnie świadczą usługi.

(10) Należy wyraźnie zdefiniować usługi restauracyjne i cateringowe, dokonać między nimi rozróżnienia i precyzyjnie określić odpowiednie traktowanie tych usług.

(11) W trosce o większą przejrzystość należy sporządzić wykazy transakcji uznawanych za usługi świadczone drogą elektroniczną, przy czym wykazy te nie powinny mieć charakteru ostatecznego ani wyczerpującego.

(12) Konieczne jest, z jednej strony, ustalenie, że transakcja, która polega wyłącznie na montażu różnych części maszyny dostarczonych przez usługobiorcę, powinna być traktowana jako świadczenie usług oraz, z drugiej strony, konieczne jest określenie miejsca świadczenia takiej usługi, gdy jest ona świadczona na rzecz osoby niebędącej podatnikiem.

([1]) Dz.U. L 199 z 31.7.1985, s. 1.

▼B

(13) Sprzedaż opcji jako instrumentu finansowego powinna być traktowana jako świadczenie usług odrębnych od transakcji podstawowych, z którymi związana jest taka opcja.

(14) Aby zapewnić jednolite stosowanie zasad dotyczących miejsca dokonania transakcji podlegających opodatkowaniu, należy wyjaśnić pojęcia, takie jak: siedziba działalności gospodarczej podatnika, stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, stałe miejsce zamieszkania oraz zwykłe miejsce pobytu. Stosowanie możliwie jak najbardziej precyzyjnych i obiektywnych kryteriów powinno ułatwić stosowanie tych pojęć w praktyce; należy przy tym uwzględniać orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości.

(15) Należy przyjąć przepisy zapewniające jednolite traktowanie dostaw towarów, w przypadku gdy dostawca przekroczył próg dotyczący sprzedaży na odległość ustanowiony dla dostaw do innego państwa członkowskiego.

(16) Należy wyjaśnić, że to odległość pokonana przez środek transportu, a nie faktycznie pokonana przez pasażerów odległość na terytorium Wspólnoty, decyduje o tym, jaka część przewozu osób wykonywana jest na terytorium Wspólnoty.

(17) W przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów państwo członkowskie nabycia powinno zachować prawo do opodatkowania tej transakcji, bez względu na sposób jej traktowania do celów VAT w państwie członkowskim rozpoczęcia transakcji.

(18) Prawidłowe stosowanie przepisów regulujących miejsce świadczenia usług jest zasadniczo uzależnione od statusu usługobiorcy, będącego podatnikiem lub nie, oraz od charakteru, w jakim działa. Aby ustalić, czy usługobiorca ma status podatnika, należy określić, jakie dowody usługodawca powinien uzyskać od usługobiorcy.

(19) Należy wyjaśnić, że w przypadku gdy usługi świadczone na rzecz podatnika są przeznaczone do użytku prywatnego, w tym do użytku prywatnego personelu usługobiorcy, nie można uznać, że usługobiorca działa w charakterze podatnika. Przekazanie usługodawcy przez usługobiorcę numeru identyfikacyjnego VAT wystarczy, by stwierdzić, że usługobiorca działa w charakterze podatnika, z wyjątkiem sytuacji gdy usługodawca posiada odmienne informacje. Należy również zapewnić, by pojedyncza usługa nabyta jednocześnie do celów związanych z działalnością gospodarczą, jak również wykorzystywana do celów prywatnych, podlegała opodatkowaniu tylko w jednym miejscu.

(20) Aby precyzyjnie określić miejsce siedziby usługobiorcy, usługodawca powinien być zobowiązany do sprawdzenia informacji dostarczonych mu przez usługobiorcę.

(21) Bez uszczerbku dla stosowania zasady ogólnej dotyczącej miejsca świadczenia usług na rzecz podatnika w przypadku gdy usługi są świadczone na rzecz usługobiorcy posiadającego miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w więcej niż jednym państwie, powinny istnieć zasady pomagające usługodawcy określić stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej usługobiorcy, na rzecz którego to miejsca usługa jest świadczona, z uwzględnieniem stosownych okoliczności. Jeżeli usługodawca nie może określić tego miejsca, powinny istnieć zasady umożliwiające sprecyzowanie obowiązków usługodawcy. Zasady te nie powinny mieć wpływu na obowiązki usługobiorcy ani ich modyfikować.

▼B

(22) Należy również sprecyzować, w jakim momencie usługodawca musi określić status usługobiorcy, charakter, w jakim on działa, i miejsce, w którym się znajduje, bez względu na to, czy usługobiorca ten jest podatnikiem czy osobą niebędącą podatnikiem.

(23) Bez uszczerbku dla ogólnego stosowania zasady dotyczącej nadużyć w odniesieniu do przepisów niniejszego rozporządzenia, należy jednak przypomnieć o jej zastosowaniu konkretnie w odniesieniu do niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia.

(24) Niektóre specyficzne usługi, takie jak: przyznawanie praw do telewizyjnych transmisji meczów piłkarskich, tłumaczenie tekstów, usługi związane z ubieganiem się o zwrot VAT i usługi pośrednictwa świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem obejmują transakcje o charakterze transgranicznym lub nawet udział podmiotów gospodarczych prowadzących działalność gospodarczą poza terytorium Wspólnoty. Należy wyraźnie określić miejsce świadczenia tego rodzaju usług w celu zwiększenia pewności prawa.

(25) Należy sprecyzować, do usług świadczonych przez pośrednika działającego w imieniu i na rzecz osoby trzeciej, który uczestniczy w świadczeniu usług zakwaterowania w sektorze hotelarskim, nie mają zastosowania szczególne zasady dotyczące świadczenia usług związanych z nieruchomościami.

(26) W przypadku świadczenia różnych usług związanych z organizacją pogrzebu, stanowiących część pojedynczej usługi, należy przyjąć zasady określania miejsca świadczenia usług.

(27) Aby zapewnić jednolite opodatkowanie świadczenia usług kulturalnych, artystycznych, sportowych, naukowych, edukacyjnych, rozrywkowych i podobnych, należy zdefiniować pojęcie wstępu na tego rodzaju wydarzenia i usługi pomocnicze związane z takim wstępem.

(28) Konieczne jest wyjaśnienie sposobu traktowania usług restauracyjnych i cateringowych świadczonych na pokładzie środka transportu, w przypadku gdy przewóz osób odbywa się na terytorium kilku państw.

(29) Zważywszy na fakt, że przepisy szczególne odnoszące się do wynajmu środków transportu są uzależnione od czasu, w jakim środek ten pozostaje w posiadaniu lub w użyciu usługobiorcy, konieczne jest nie tylko ustalenie, jakie pojazdy należy uznać za „środek transportu”, ale także wyjaśnienie sposobu traktowania takiej formy świadczenia usług, w której kolejne umowy następują jedna po drugiej. Konieczne jest ponadto określenie miejsca, w którym środek transportu jest faktycznie oddawany do dyspozycji usługobiorcy.

(30) W pewnych określonych okolicznościach prowizja z tytułu obsługi płatności dokonywanych za pomocą karty kredytowej lub debetowej uiszczana w związku z daną transakcją nie powinna zmniejszać podstawy opodatkowania z tytułu tej transakcji.

▼B

(31) Konieczne jest wyjaśnienie, że stawka obniżona może mieć zastosowanie do wynajmu namiotów, przyczep turystycznych i kempingowych zainstalowanych na polach kempingowych i wykorzystywanych do celów zakwaterowania.

(32) Kształcenie zawodowe lub przekwalifikowujące powinno obejmować nauczanie pozostające w bezpośrednim związku z branżą lub zawodem, tak samo jak każde nauczanie mające na celu nabycie lub uaktualnienie wiedzy do celów zawodowych, bez względu na czas trwania kursu.

(33) „Noble platynowe” powinny być wyłączone ze zwolnień mających zastosowanie do walut, banknotów i monet.

(34) Należy sprecyzować, że zwolnienie obejmujące świadczenie usług w związku z importem towarów, których wartość jest włączona do podstawy opodatkowania tychże towarów, obejmuje usługi transportowe wykonywane w ramach zmiany miejsca zamieszkania.

(35) Towary transportowane przez nabywcę poza terytorium Wspólnoty do wyposażenia, zaopatrzenia w paliwo lub ogólnego zaopatrzenia środków transportu używanych do celów niezwiązanych z działalnością przedsiębiorstwa przez osoby inne niż osoby fizyczne, takie jak podmioty prawa publicznego oraz stowarzyszenia, należy wyłączyć ze stosowania zwolnienia dotyczącego transakcji eksportu.

(36) Aby zagwarantować jednolite praktyki administracyjne przy obliczaniu minimalnej wartości towarów do celów zwolnienia stosowanego przy wywozie towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych, należy zharmonizować przepisy dotyczące takich obliczeń.

(37) Należy sprecyzować, że zwolnienie dotyczące niektórych transakcji traktowanych jako eksport powinno mieć również zastosowanie do usług objętych procedurą szczególną dla usług świadczonych drogą elektroniczną.

(38) Organ, który zostanie powołany na mocy ram prawnych konsorcjum na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej (ERIC), powinien zostać uznany za organizację międzynarodową do celów zwolnienia z VAT dopiero po spełnieniu pewnych warunków. Należy w związku z tym określić warunki, których spełnienie umożliwi konsorcjum korzystanie ze zwolnienia.

(39) Dostawy towarów i świadczenie usług na mocy porozumień dyplomatycznych i konsularnych lub realizowane na rzecz uznanych organizacji międzynarodowych lub określonych sił zbrojnych podlegają zwolnieniu z VAT z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń i warunków. Aby podatnik dostarczający takie towary lub świadczący takie usługi z innego państwa członkowskiego mógł ustalić, czy warunki i ograniczenia dotyczące takiego zwolnienia są przestrzegane, należy ustanowić świadectwo zwolnienia.

▼B

(40) Elektroniczne dokumenty przywozowe powinny również zostać dopuszczone przy korzystaniu z prawa do odliczenia, jeśli spełniają te same wymagania co dokumenty w formie papierowej.

(41) W przypadku gdy dostawca towarów lub usługodawca posiadają stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym podatek jest należny, należy sprecyzować okoliczności, w jakich to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej powinno być podmiotem zobowiązanym do zapłaty podatku.

(42) Należy wyjaśnić, że podatnik mający siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym należny jest VAT, musi być uznany za podatnika prowadzącego działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim do celów obowiązku podatkowego, nawet jeśli ta siedziba nie uczestniczy w dostawie towarów lub świadczeniu usług.

(43) Należy wyjaśnić, że każdy podatnik jest zobowiązany przekazać swój numer identyfikacyjny VAT, niezwłocznie po jego uzyskaniu, w przypadku niektórych transakcji podlegających opodatkowaniu, aby umożliwić sprawiedliwszy pobór podatku.

(44) Należy określić wagi złota inwestycyjnego, które są powszechnie przyjęte na rynku złota, oraz wyznaczyć wspólny termin ustalania wartości złotych monet, aby zapewnić równe traktowanie podmiotów gospodarczych.

(45) Z procedurą szczególną, która ma zastosowanie do podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty, którzy świadczą usługi drogą elektroniczną na rzecz osób niebędących podatnikami mających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Wspólnoty, powiązane są pewne warunki. Jeżeli warunki te przestają być spełniane, należy w szczególności wyjaśnić konsekwencje takiej sytuacji.

(46) Pewne zmiany wynikają z dyrektywy 2008/8/WE. W zakresie, w jakim zmiany te dotyczą z jednej strony opodatkowania długoterminowego wynajmu środków transportu od dnia 1 stycznia 2013 r., a z drugiej strony – opodatkowania usług świadczonych drogą elektroniczną od dnia 1 stycznia 2015 r., należy sprecyzować, że stosowne przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie, począwszy od tych dat,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia środki wykonawcze do niektórych przepisów tytułów I–V oraz VII–XII dyrektywy 2006/112/WE.

▼B

ROZDZIAŁ II

ZAKRES STOSOWANIA

(TYTUŁ I DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 2

Następujące transakcje nie są transakcjami wewnątrzwspólnotowego nabycia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE:

a) przemieszczenie nowego środka transportu przez osobę niebędącą podatnikiem przy zmianie miejsca zamieszkania, pod warunkiem że w momencie dostawy nie mogło być zastosowane zwolnienie przewidziane w art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE;

b) powrotne przemieszczenie przez osobę niebędącą podatnikiem nowego środka transportu do państwa członkowskiego, z którego ten środek transportu został jej pierwotnie dostarczony przy zastosowaniu zwolnienia przewidzianego w art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 3

Bez uszczerbku dla art. 59a akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2006/112/WE świadczenie następujących usług nie podlega opodatkowaniu, jeżeli usługodawca dowiedzie, że miejsce świadczenia takich usług określone zgodnie z rozdziałem V sekcja 4 podsekcje 3 i 4 niniejszego rozporządzenia znajduje się poza terytorium Wspólnoty:

a) począwszy od 1 stycznia 2013 r. – usługa, o której mowa w art. 56 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2006/112/WE;

b) począwszy od 1 stycznia 2015 r. – usługi wymienione w art. 58 dyrektywy 2006/112/WE;

c) usługi wymienione w art. 59 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 4

Podatnik uprawniony do skorzystania z nieopodatkowania swoich transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów zgodnie z art. 3 dyrektywy 2006/112/WE zachowuje swoje uprawnienie, nawet jeżeli na mocy art. 214 ust. 1 lit. d) lub e) tej dyrektywy został mu nadany numer identyfikacyjny VAT w związku z otrzymanymi usługami, z tytułu których jest on zobowiązany do zapłaty VAT, lub w związku z usługami świadczonymi przez niego na terytorium innego państwa członkowskiego, z tytułu których VAT jest płatny wyłącznie przez usługobiorcę.

Niemniej jednak w przypadku gdy ten podatnik przekazuje ten numer identyfikacyjny VAT dostawcy w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, uznaje się, że skorzystał on z możliwości przewidzianej w art. 3 ust. 3 tej dyrektywy.

▼B

ROZDZIAŁ III

PODATNICY

(TYTUŁ III DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 5

Europejskie Ugrupowanie Interesów Gospodarczych (EUIG), utworzone zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2137/85, które realizuje dostawy towarów lub świadczy usługi odpłatnie na rzecz swoich członków lub osób trzecich, uznaje się za podatnika w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE.

ROZDZIAŁ IV

TRANSAKCJE PODLEGAJĄCE OPODATKOWANIU

(ARTYKUŁY 24–29 DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 6

1. Usługi restauracyjne i cateringowe oznaczają usługi polegające na dostarczaniu gotowej lub niegotowej żywności lub napojów albo żywności i napojów, przeznaczonych do spożycia przez ludzi, wraz z odpowiednimi usługami wspomagającymi pozwalającymi na ich natychmiastowe spożycie. Dostarczanie żywności lub napojów lub żywności i napojów stanowi jedynie element większej całości, w której muszą przeważać usługi. Usługi restauracyjne polegają na świadczeniu takich usług w lokalu należącym do usługodawcy, podczas gdy usługi cateringowe polegają na świadczeniu takich usług poza lokalem usługodawcy.

2. Za usługi cateringowe i restauracyjne w rozumieniu ust. 1 nie uznaje się dostawy gotowej lub niegotowej żywności lub napojów albo dostawy gotowej lub niegotowej żywności i napojów, wraz z ich transportem lub bez niego, ale bez żadnych innych usług wspomagających.

▼M2

Artykuł 6a

1. Usługi telekomunikacyjne w rozumieniu art. 24 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE obejmują w szczególności następujące usługi:

a) usługi telefonii stacjonarnej i komórkowej służące do przesyłania i przełączania komunikacji głosowej, danych i obrazu, łącznie z usługami telefonicznymi obejmującymi element obrazu, nazywane inaczej usługami wideotelefonicznymi;

b) usługi telefoniczne świadczone przez internet, łącznie z usługami telefonii internetowej (VoIP);

c) poczta głosowa, oczekiwanie na połączenie, przekazywanie połączenia, identyfikacja dzwoniącego, telekonferencja i inne usługi obsługiwania połączeń;

d) usługi przywoływania;

e) usługi „audiotekst”;

f) faks, telegraf i teleks;

▼M2

g) dostęp do internetu i stron World Wide Web;

h) prywatne połączenia sieciowe oddające łącza telekomunikacyjne do wyłącznego użytku usługobiorcy.

2. Usługi telekomunikacyjne w rozumieniu art. 24 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE nie obejmują następujących usług:

a) usług świadczonych drogą elektroniczną;

b) usług nadawczych radiowych i telewizyjnych (dalej zwanych „usługami nadawczymi").

Artykuł 6b

1. Usługi nadawcze obejmują usługi zawierające treści audio i audiowizualne, takie jak programy radiowe lub telewizyjne dostarczane za pośrednictwem sieci komunikacyjnych, powszechnie udostępniane przez dostawcę usług medialnych i objęte jego odpowiedzialnością redakcyjną, przeznaczone do jednoczesnego słuchania lub oglądania zgodnie z zaplanowanym programem.

2. Ustęp 1 obejmuje w szczególności:

a) programy radiowe lub telewizyjne transmitowane lub retransmitowane za pośrednictwem sieci radiowej lub telewizyjnej;

b) programy radiowe lub telewizyjne rozpowszechniane za pośrednictwem internetu lub podobnej sieci elektronicznej (streaming IP), jeżeli są nadawane jednocześnie z ich transmisją lub retransmisją za pośrednictwem sieci radiowej lub telewizyjnej.

3. Ustęp 1 nie ma zastosowania do:

a) usług telekomunikacyjnych;

b) usług świadczonych drogą elektroniczną;

c) podawania informacji o wybranych programach na żądanie;

d) przenoszenia praw do nadawania lub transmisji;

e) dzierżawy sprzętu technicznego lub instalacji wykorzystywanych do odbioru nadawanych treści;

f) programów radiowych lub telewizyjnych rozpowszechnianych za pośrednictwem internetu lub podobnej sieci elektronicznej (streaming IP), chyba że są one nadawane jednocześnie z ich transmisją lub retransmisją za pośrednictwem sieci radiowych lub telewizyjnych.

▼B

Artykuł 7

1. Do „usług świadczonych drogą elektroniczną", o których mowa w dyrektywie 2006/112/WE, należą usługi świadczone za pomocą Internetu lub sieci elektronicznej, których świadczenie – ze względu na ich charakter – jest zasadniczo zautomatyzowane i wymaga minimalnego udziału człowieka, a ich wykonanie bez wykorzystania technologii informacyjnej jest niemożliwe.

▼B

2. Ustęp 1 obejmuje w szczególności:

a) ogólnie dostawy produktów w formie cyfrowej, łącznie z oprogramowaniem, jego modyfikacjami lub nowszymi wersjami;

b) usługi umożliwiające lub wspomagające obecność przedsiębiorstw lub osób w sieci elektronicznej, takich jak witryna lub strona internetowa;

c) usługi generowane automatycznie przez komputer i przesyłane poprzez Internet lub sieć elektroniczną w odpowiedzi na określone dane wprowadzone przez usługobiorcę;

d) odpłatne przekazywanie prawa do wystawiania na aukcji towarów lub usług za pośrednictwem witryny internetowej działającej jako rynek *online*, na którym potencjalni kupujący przedstawiają swoje oferty przy wykorzystaniu automatycznych procedur oraz na którym strony są informowane o dokonaniu sprzedaży za pomocą poczty elektronicznej generowanej automatycznie przez komputer;

e) pakiety usług internetowych oferujące dostęp do informacji, w których element telekomunikacyjny ma charakter pomocniczy i drugorzędny (to znaczy pakiety wykraczające poza oferowanie samego dostępu do Internetu i obejmujące inne elementy, takie jak strony, które umożliwiają dostęp do aktualnych wiadomości, informacji meteorologicznych lub turystycznych, gier, umożliwiają hosting witryn internetowych, dostęp do grup dyskusyjnych; itp.);

f) usługi wyszczególnione w załączniku I.

▼M2

3. Ustęp 1 nie ma zastosowania do:

a) usług nadawczych;

▼B

b) usług telekomunikacyjnych;

c) towarów, w przypadku których zamawianie i obsługa zamówienia odbywają się elektronicznie;

d) płyt CD-ROM, dyskietek i podobnych nośników fizycznych;

e) materiałów drukowanych, takich jak książki, biuletyny, gazety lub czasopisma;

f) płyt CD i kaset magnetofonowych;

g) kaset wideo i płyt DVD;

h) gier na płytach CD-ROM;

i) usług świadczonych przez specjalistów, takich jak prawnicy i doradcy finansowi, którzy udzielają swym klientom porad za pomocą poczty elektronicznej;

j) usług edukacyjnych, w ramach których treść kursu przekazywana jest przez nauczyciela za pomocą Internetu lub sieci elektronicznej (tzn. przez zdalne połączenie);

k) usług fizycznych *off-line* naprawy sprzętu komputerowego;

l) hurtowni danych *off-line*;

▼B

m) usług reklamowych, w szczególności w gazetach, na plakatach i w telewizji;

n) usług centrum wsparcia telefonicznego;

o) usług edukacyjnych obejmujących wyłącznie kursy korespondencyjne, takie jak kursy za pośrednictwem poczty;

p) konwencjonalnych usług aukcyjnych, przy których niezbędny jest bezpośredni udział, niezależnie od sposobu składania ofert;

▼M2

_____

t) biletów wstępu na imprezy kulturalne, artystyczne, sportowe, naukowe, edukacyjne, rozrywkowe lub podobne, zarezerwowanych *online*;

u) zakwaterowania, wynajmu samochodów, usług restauracyjnych, przewozu osób lub podobnych usług zarezerwowanych *online*.

▼B

Artykuł 8

W przypadku gdy podatnik jedynie montuje różne części maszyny dostarczone mu w całości przez nabywcę, transakcja taka stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 24 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 9

Sprzedaż opcji, o ile jest transakcją objętą zakresem art. 135 ust. 1. lit. f) dyrektywy 2006/112/WE, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 24 ust. 1 tej dyrektywy. Takie świadczenie usług musi odróżniać się od transakcji podstawowych, do których się odnosi.

▼M2

Artykuł 9a

1. W przypadku gdy usługi świadczone drogą elektroniczną są świadczone za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej, interfejsu lub portalu, np. sklepu z aplikacjami, przyjmuje się do celów stosowania art. 28 dyrektywy 2006/112/WE, że podatnik uczestniczący w świadczeniu tych usług działa w imieniu własnym, lecz na rzecz dostawcy tych usług, chyba że podatnik ten wyraźnie wskaże tego dostawcę jako podmiot świadczący usługę i jest to odzwierciedlone w uzgodnieniach umownych zawartych między stronami.

Aby uznać dostawcę usług świadczonych drogą elektroniczną za wyraźnie wskazanego przez podatnika jako podmiot świadczący usługę, muszą zostać spełnione następujące warunki:

▼M2

a) na fakturze wystawionej lub udostępnionej przez każdego podatnika uczestniczącego w świadczeniu usług drogą elektroniczną należy wyszczególnić takie usługi i ich dostawcę;

b) na rachunku lub paragonie wystawionym lub udostępnionym usługobiorcy należy wyszczególnić usługi świadczone drogą elektroniczną i ich dostawcę.

Na użytek niniejszego ustępu podatnik, który w odniesieniu do usług świadczonych drogą elektroniczną zatwierdzi obciążenie usługobiorcy płatnością, zatwierdzi świadczenie usług lub ustali ogólne warunki świadczenia usług, nie może mieć możliwości wyraźnego wskazania innej osoby jako podmiotu świadczącego te usługi.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie również w przypadku gdy usługi świadczone telefoniczne przez internet, łącznie z usługami telefonii internetowej (VoIP), są świadczone za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnych, interfejsu lub portalu, np. sklepu z aplikacjami, i na warunkach określonych w tym ustępie.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do podatnika, który jedynie przetwarza płatność za usługi świadczone drogą elektroniczną lub usługi telefoniczne świadczone przez internet, łącznie z usługami telefonii internetowej (VoIP), i nie uczestniczy w świadczeniu tych usług świadczonych drogą elektroniczną ani usług telefonicznych.

▼B

ROZDZIAŁ V

MIEJSCE TRANSAKCJI PODLEGAJĄCYCH OPODATKOWANIU

SEKCJA 1

Pojęcia

Artykuł 10

1. Na użytek stosowania art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE „miejscem siedziby działalności gospodarczej podatnika” jest miejsce, w którym wykonywane są funkcje naczelnego zarządu przedsiębiorstwa.

2. W celu ustalenia miejsca, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się miejsce, w którym zapadają istotne decyzje dotyczące ogólnego zarządzania przedsiębiorstwem, adres zarejestrowanej siedziby przedsiębiorstwa, i miejsce posiedzeń zarządu przedsiębiorstwa.

W przypadku gdy te kryteria nie pozwalają z całkowitą pewnością określić miejsca siedziby działalności gospodarczej podatnika, decydującym kryterium jest miejsce, w którym zapadają istotne decyzje dotyczące ogólnego zarządzania przedsiębiorstwem.

3. Sam adres pocztowy nie może być uznany za miejsce siedziby działalności gospodarczej podatnika.

▼B

Artykuł 11

1. Na użytek stosowania art. 44 dyrektywy 2006/112/WE „stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej” oznacza dowolne miejsce – inne niż miejsce siedziby działalności gospodarczej podatnika, o którym mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia – które charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu odbiór i wykorzystywanie usług świadczonych do własnych potrzeb tego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

2. Na użytek stosowania następujących artykułów „stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej” oznacza dowolne miejsce – inne niż miejsce siedziby działalności gospodarczej podatnika, o którym mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia – które charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu świadczenie usług, które wykonuje:

a) art. 45 dyrektywy 2006/112/WE;

b) począwszy od 1 stycznia 2013 r. – art. 56 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE;

c) do 31 grudnia 2014 r. – art. 58 dyrektywy 2006/112/WE;

d) art. 192a dyrektywy 2006/112/WE.

3. Fakt posiadania numeru identyfikacyjnego VAT sam w sobie nie jest wystarczający, by uznać, że podatnik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Artykuł 12

Na użytek stosowania dyrektywy 2006/112/WE „stałe miejsce zamieszkania” osoby fizycznej, będącej podatnikiem lub nie, oznacza adres figurujący w krajowej ewidencji ludności lub innym podobnym rejestrze lub adres wskazany przez tę osobę odpowiednim organom podatkowym, chyba że istnieją dowody wskazujące na to, że ten adres nie odzwierciedla rzeczywistości.

Artykuł 13

„Zwykłe miejsce pobytu” osoby fizycznej, będącej podatnikiem lub nie, o którym mowa w dyrektywie 2006/112/WE, oznacza miejsce, w którym ta osoba fizyczna zazwyczaj mieszka ze względu na powiązania osobiste i zawodowe.

W przypadku gdy powiązania zawodowe istnieją w państwie innym niż państwo, w którym istnieją powiązania osobiste – lub gdy nie istnieją powiązania zawodowe – zwykłe miejsce pobytu określają powiązania osobiste wykazujące ścisłe związki danej osoby fizycznej z miejscem, w którym zamieszkuje.

▼M2

Artykuł 13a

Miejscem siedziby osoby prawnej niebędącej podatnikiem, o którym mowa w art. 56 ust. 2 akapit pierwszy oraz art. 58 i 59 dyrektywy 2006/112/WE, jest:

▼M2

a) miejsce, w którym wykonywane są funkcje naczelnego zarządu przedsiębiorstwa; lub

b) dowolne inne miejsce, które charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić jej odbiór i wykorzystanie świadczonych usług do własnych potrzeb.

▼B

SEKCJA 2

Miejsce dostawy towarów

(Artykuły 31–39 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 14

Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego próg zastosowany przez państwo członkowskie zgodnie z art. 34 dyrektywy 2006/112/WE został przekroczony, art. 33 tej dyrektywy nie wprowadza zmian w zakresie miejsca dostaw towarów innych niż wyroby podlegające akcyzie realizowanych w tym samym roku kalendarzowym, zanim przekroczony został stosowany przez państwo członkowskie próg dla bieżącego roku kalendarzowego, pod warunkiem spełnienia wszystkich następujących warunków:

a) dostawca nie korzystał z możliwości przewidzianej w art. 34 ust. 4 tej dyrektywy;

b) wartość dostarczonych przez niego towarów nie przekroczyła tego progu w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego.

Jednakże art. 33 dyrektywy 2006/112/WE wprowadza zmiany w zakresie miejsca następujących dostaw zrealizowanych na rzecz państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu:

a) dostawa towarów, w wyniku której próg dla bieżącego roku kalendarzowego stosowany przez państwo członkowskie został przekroczony w tym samym roku kalendarzowym;

b) wszystkie kolejne dostawy towarów dokonywane w tym państwie członkowskim w tym roku kalendarzowym;

c) dostawy towarów dokonywane w tym państwie członkowskim w roku kalendarzowym następującym po roku kalendarzowym, w którym nastąpiło zdarzenie, o którym mowa w lit. a).

Artykuł 15

Część przewozu osób wykonaną na terytorium Wspólnoty, o której mowa w art. 37 dyrektywy 2006/112/WE, określa się na podstawie odległości pokonanej przez środek transportu, nie zaś na podstawie odległości pokonanej przez każdego z pasażerów.

▼B

SEKCJA 3

Miejsce wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów

(Artykuły 40, 41 oraz 42 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 16

W przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów w rozumieniu art. 20 dyrektywy 2006/112/WE państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów wykonuje swoje kompetencje w zakresie opodatkowania bez względu na to, jak dana transakcja została potraktowana do celów VAT w państwie członkowskim rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów.

Wszelkie wnioski dostawcy towarów o korektę VAT wykazanego przez niego na fakturze i zadeklarowanego przez niego w państwie członkowskim rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów są rozpatrywane przez to państwo członkowskie zgodnie z jego przepisami krajowymi.

SEKCJA 4

Miejsce świadczenia usług

(Artykuły 43–59 dyrektywy 2006/112/WE)

Podsekcja 1

Status usługobiorcy

Artykuł 17

1. W przypadku gdy miejsce świadczenia usług uzależnione jest od tego, czy usługobiorca jest czy też nie jest podatnikiem, status usługobiorcy ustala się na podstawie art. 9–13 i art. 43 dyrektywy 2006/112/WE.

2. Osoba prawna niebędąca podatnikiem zidentyfikowana lub zobowiązana do identyfikacji do celów VAT na mocy art. 214 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE z uwagi na to, że jej transakcje wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów są opodatkowane VAT lub z uwagi na skorzystanie z możliwości opodatkowania tych transakcji VAT, jest podatnikiem w rozumieniu art. 43 tej dyrektywy.

Artykuł 18

1. O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, może uznać, że usługobiorca prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty ma status podatnika:

a) gdy usługobiorca przekazał mu swój indywidualny numer identyfikacyjny VAT i usługodawca uzyska potwierdzenie ważności tego numeru identyfikacyjnego, a także nazwiska/nazwy i adresu przypisanych temu numerowi zgodnie z art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej ([1]);

b) gdy usługobiorca nie otrzymał jeszcze indywidualnego numeru identyfikacyjnego VAT, ale poinformował usługodawcę, że zwrócił się z wnioskiem o jego nadanie i usługodawca uzyska dowolny inny dowód potwierdzający, że usługobiorca jest podatnikiem lub osobą prawną niebędącą podatnikiem, w stosunku do której wymagana

([1]) Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1.

▼B

jest identyfikacja do celów VAT, oraz jeżeli dokona w rozsądnym zakresie weryfikacji rzetelności przedstawionych przez usługobiorcę danych za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

2. O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, może uznać, że usługobiorca prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty ma status osoby niebędącej podatnikiem, jeżeli wykaże, że ten usługobiorca nie przekazał mu swojego indywidualnego numeru identyfikacyjnego VAT.

▼M2

Jednak bez względu na informacje świadczące inaczej, dostawca usług telekomunikacyjnych, nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną może uznać usługobiorcę mającego siedzibę na terytorium Wspólnoty za osobę niebędącą podatnikiem, o ile usługobiorca ten nie podał usługodawcy swojego indywidualnego numeru identyfikacyjnego VAT.

▼B

3. O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, może uznać, że usługobiorca nieprowadzący działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty ma status podatnika:

a) jeżeli uzyska od usługobiorcy zaświadczenie wydane przez właściwe organy podatkowe usługobiorcy, potwierdzające, że usługobiorca prowadzi działalność gospodarczą i uprawniające go do otrzymania zwrotu VAT na mocy dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty ([1]);

b) w przypadku gdy usługobiorca nie ma tego zaświadczenia – jeżeli dysponuje numerem VAT lub podobnym numerem nadanym usługobiorcy przez państwo siedziby i służącym identyfikacji przedsiębiorców lub dowolnym innym dowodem potwierdzającym, że usługobiorca jest podatnikiem oraz jeżeli dokona w rozsądnym zakresie weryfikacji rzetelności przedstawionych przez usługobiorcę danych za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

Podsekcja 2

Charakter, w jakim działa usługobiorca

Artykuł 19

Na użytek stosowania zasad dotyczących miejsca świadczenia usług przewidzianych w art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE podatnika lub osobę prawną niebędącą podatnikiem uznawaną za podatnika, który otrzymuje usługi przeznaczone wyłącznie do użytku prywatnego tych podmiotów, w tym ich personelu, uznaje się za osobę niebędącą podatnikiem.

([1]) Dz.U. L 326 z 21.11.1986, s. 40.

▼B

O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, na przykład dotyczących charakteru świadczonych usług, może on uznać, że usługi są przeznaczone do celów działalności gospodarczej usługobiorcy, gdy – w związku z daną transakcją – usługobiorca przekazał mu swój indywidualny numer identyfikacyjny VAT.

W przypadku gdy jedna i ta sama usługa jest przeznaczona jednocześnie do użytku prywatnego usługobiorcy, w tym jego personelu, jak i do celów związanych z działalnością gospodarczą podatnika, świadczenie tej usługi jest objęte wyłącznie art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, pod warunkiem braku nadużyć.

Podsekcja 3

Miejsce siedziby usługobiorcy

Artykuł 20

W przypadku gdy świadczenie usług wykonywane na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem uznawanej za podatnika jest objęte zakresem stosowania art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, i gdy podatnik prowadzi działalność gospodarczą w jednym państwie lub w przypadku braku siedziby prowadzenia działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – ma stałe miejsce zamieszkania i zwykłe miejsce pobytu w jednym państwie, to świadczenie usługi podlega opodatkowaniu w tym państwie.

Usługodawca ustala to miejsce na podstawie informacji otrzymanych od usługobiorcy i dokonuje ich weryfikacji za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

Informacje te mogą zawierać numer identyfikacyjny VAT nadany przez państwo członkowskie, gdzie usługobiorca prowadzi działalność gospodarczą.

Artykuł 21

W przypadku gdy świadczenie usług na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem uznanej za podatnika jest objęte zakresem stosowania art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, a dany podatnik prowadzi działalność gospodarczą w więcej niż jednym państwie, świadczenie takiej usługi podlega opodatkowaniu w państwie, w którym usługobiorca posiada siedzibę działalności gospodarczej.

Jeżeli jednak usługa świadczona jest na rzecz stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej podatnika, które znajduje się w innym miejscu niż jego siedziba działalności gospodarczej, podlega ona opodatkowaniu w stałym miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, które otrzymuje tę usługę i wykorzystuje ją do własnych potrzeb.

W przypadku gdy podatnik nie ma miejsca siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, usługa podlega opodatkowaniu w stałym miejscu zamieszkania lub zwykłym miejscu pobytu podatnika.

Artykuł 22

1. Aby określić stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej usługobiorcy, na rzecz którego świadczona jest usługa, usługodawca analizuje charakter i zastosowanie świadczonej usługi.

▼B

W przypadku gdy charakter i zastosowanie świadczonej usługi nie pozwalają usługodawcy określić stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, na rzecz którego świadczona jest usługa, określając to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, analizuje on w szczególności, czy umowa, zamówienie i numer identyfikacyjny VAT przyznany przez państwo członkowskie usługobiorcy i przekazany usługodawcy przez usługobiorcę wskazują stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej jako miejsce odbioru usługi i czy stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej jest tożsame z podmiotem płacącym za usługę.

W przypadku gdy na mocy akapitów pierwszego i drugiego niniejszego ustępu nie można określić stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej usługobiorcy, na rzecz którego świadczona jest usługa, lub gdy usługi objęte art. 44 dyrektywy 2006/112/WE są świadczone na rzecz podatnika w ramach umowy obejmującej co najmniej jedną usługę wykorzystywaną w sposób nieidentyfikowalny i niewymierny, usługodawca ma prawo stwierdzić, że usługi są świadczone na rzecz miejsca, w którym usługobiorca ma siedzibę działalności gospodarczej.

2. Stosowanie niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków usługobiorcy.

Artykuł 23

1. Począwszy od 1 stycznia 2013 r., w przypadku gdy zgodnie z art. 56 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2006/112/WE świadczenie usług podlega opodatkowaniu w miejscu, w którym usługobiorca ma swoją siedzibę, lub w przypadku braku siedziby, w jego stałym miejscu zamieszkania lub zwykłym miejscu pobytu, usługodawca ustala to miejsce na podstawie informacji faktycznych otrzymanych od usługobiorcy, które weryfikuje za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

2. W przypadku gdy zgodnie z art. 58 i 59 dyrektywy 2006/112/WE świadczenie usług podlega opodatkowaniu w miejscu, w którym usługobiorca ma swoją siedzibę, lub w przypadku braku siedziby, w jego stałym miejscu zamieszkania lub zwykłym miejscu pobytu, usługodawca ustala to miejsce na podstawie informacji faktycznych otrzymanych od usługobiorcy, które weryfikuje za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

▼M2

Artykuł 24

W przypadku gdy usługi objęte art. 56 ust. 2 akapit pierwszy lub art. 58 i 59 dyrektywy 2006/112/WE są świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem mającej siedzibę w więcej niż jednym państwie lub stałe miejsce zamieszkania w jednym państwie, a zwykłe miejsce pobytu w innym, pierwszeństwo ma:

a) w odniesieniu do osoby prawnej niebędącej podatnikiem – miejsce, o którym mowa w art. 13a lit. a) niniejszego rozporządzenia, chyba że istnieją dowody na to, że usługa jest wykorzystywana w miejscu, o którym mowa w lit. b) wspomnianego artykułu;

b) w odniesieniu do osoby fizycznej – miejsce jej zwykłego pobytu, chyba że istnieją dowody na to, że usługa jest wykorzystywana w stałym miejscu zamieszkania.

▼M2

Podsekcja 3a

Domniemania dotyczące miejsca, w którym znajduje się usługobiorca

Artykuł 24a

1. W przypadku gdy dostawca usług telekomunikacyjnych, nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną świadczy te usługi w takich miejscach, jak automat telefoniczny, budka telefoniczna, punkt bezprzewodowego dostępu do internetu, kafejka internetowa, restauracja lub w lobby hotelowym, w przypadku których do świadczenia usługi przez tego usługodawcę konieczna jest fizyczna obecność usługobiorcy w tym miejscu, przyjmuje się do celów stosowania art. 44, 58 i 59a dyrektywy 2006/112/WE, że usługobiorca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w tym miejscu oraz że usługa ta jest tam faktycznie użytkowana i wykorzystywana.

2. Jeżeli miejsce, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, znajduje się na pokładzie statku, statku powietrznego lub pociągu wykonującego przewóz osób na terytorium Wspólnoty zgodnie z art. 37 i 57 dyrektywy 2006/112/WE, państwem, w którym znajduje się to miejsce, jest państwo rozpoczęcia przewozu osób.

Artykuł 24b

Do celów stosowania art. 58 dyrektywy 2006/112/WE w przypadku świadczenia na rzecz osoby niebędącej podatnikiem usług telekomunikacyjnych, nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną:

a) za pomocą jej łącza stacjonarnego, przyjmuje się, że usługobiorca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w miejscu, w którym zainstalowane jest to łącze stacjonarne;

b) za pomocą sieci telefonii komórkowej, przyjmuje się, że usługobiorca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w państwie ustalonym na podstawie kodu MCC kraju, w którym wydano kartę SIM wykorzystywaną podczas odbioru tych usług;

c) wymagających stosowania dekodera lub podobnego urządzenia lub karty, i gdy nie wykorzystuje się łącza stacjonarnego, przyjmuje się, że usługobiorca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w miejscu, w którym znajduje się ten dekoder lub podobne urządzenie, lub, jeżeli miejsce to nie jest znane, w miejscu, do którego została przesłana karta z zamiarem wykorzystywania jej w tym miejscu;

d) w okolicznościach innych niż te, o których mowa w art. 24a oraz w lit. a), b) i c) niniejszego artykułu, przyjmuje się, że usługobiorca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w miejscu ustalonym jako takie przez usługodawcę na podstawie dwóch dowodów, które nie mogą być ze sobą sprzeczne, wymienionych w art. 24f niniejszego rozporządzenia

▼M2

Artykuł 24c

Do celów stosowania art. 56 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, w przypadku świadczenia usług polegających na wynajmie innym niż wynajem krótkoterminowy środków transportu na rzecz osoby niebędącej podatnikiem, przyjmuje się, że usługobiorca ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w miejscu ustalonym jako takie przez usługodawcę na podstawie dwóch dowodów, które nie mogą być ze sobą sprzeczne, wymienionych w art. 24e niniejszego rozporządzenia.

Podsekcja 3b

Obalanie domniemań

Artykuł 24d

1. W przypadku gdy usługodawca świadczy usługę wymienioną w art. 58 dyrektywy 2006/112/WE, może obalić domniemania, o których mowa w art. 24a lub w art. 24b lit. a), b) lub c) niniejszego rozporządzenia, na podstawie trzech dowodów, które nie mogą być ze sobą sprzeczne, wskazujących na to, że siedziba danego usługobiorcy, jego stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu znajduje się gdzie indziej.

2. Organ podatkowy może obalić domniemania przyjęte na podstawie art. 24a, 24b lub 24c, jeżeli istnieją przesłanki świadczące o tym, że usługodawca dopuścił się nieprawidłowości lub nadużyć.

Podsekcja 3c

Dowody służące ustaleniu miejsca, w którym znajduje się usługobiorca oraz obalanie domniemań

Artykuł 24e

Do celów stosowania zasad przewidzianych w art. 56 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE oraz spełnienia wymogów przewidzianych w art. 24c niniejszego rozporządzenia, jako dowody służą w szczególności:

a) adres na fakturze wystawianej usługobiorcy;

b) dane dotyczące rachunku bankowego, takie jak miejsce, w którym prowadzony jest rachunek bankowy wykorzystywany do dokonywania płatności lub adres na fakturze wystawianej usługobiorcy, posiadany przez bank;

c) dane rejestracyjne środka transportu wynajętego przez usługobiorcę, jeżeli rejestracja tego środka transportu jest wymagana w miejscu jego użytkowania, lub inne podobne informacje;

d) inne informacje istotne z handlowego punktu widzenia.

Artykuł 24f

Do celów stosowania zasad zawartych w art. 58 dyrektywy 2006/112/WE oraz spełnienia wymogów art. 24b lit. d) lub art. 24d ust. 1niniejszego rozporządzenia, jako dowody służą w szczególności:

▼M2

a) adres na fakturze wystawianej usługobiorcy;

b) adres IP urządzenia używanego przez usługobiorcę lub dowolna inna metoda geolokalizacji;

c) dane dotyczące rachunku bankowego, takie jak miejsce, w którym prowadzony jest rachunek bankowy wykorzystywany do dokonywania płatności lub adres na fakturze wystawianej usługobiorcy, posiadany przez bank;

d) kod MCC i międzynarodowy numer tożsamości telefonicznej abonenta mobilnego (IMSI) zapisane na karcie SIM, której używa usługobiorca;

e) lokalizacja łącza stacjonarnego usługobiorcy, za pomocą którego usługa jest świadczona na jego rzecz;

f) inne informacje istotne z handlowego punktu widzenia.

▼B

Podsekcja 4

Wspólne przepisy dotyczące ustalenia statusu usługobiorcy, charakteru, w jakim działa, i miejsca, w którym się znajduje

Artykuł 25

Na użytek stosowania przepisów dotyczących miejsca świadczenia usług uwzględnia się wyłącznie okoliczności występujące w momencie zajścia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego. Wszelkie późniejsze zmiany dotyczące wykorzystania otrzymanej usługi pozostają bez wpływu na ustalenie miejsce jej świadczenia, pod warunkiem braku nadużyć.

Podsekcja 5

Świadczenie usług na zasadach ogólnych

Artykuł 26

Transakcja, w związku z którą podmiot przyznaje podatnikom prawa do telewizyjnych transmisji meczów piłki nożnej przez podmiot jest regulowana art. 44 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 27

Świadczenie usług polegających na ubieganiu się o zwrot lub otrzymywaniu zwrotów podatku VAT zgodnie z dyrektywą Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającą szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim ([1]) regulują przepisy art. 44 dyrektywy 2006/112/WE.

([1]) Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 23.

▼B

Artykuł 28

W zakresie, w jakim usługi świadczone w związku z organizacją pogrzebu stanowią pojedynczą usługę, są one objęte zakresem stosowania art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 29

Bez uszczerbku dla art. 41 niniejszego rozporządzenia usługi tłumaczenia tekstów, są objęte zakresem stosowania art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE.

Podsekcja 6

Świadczenie usług przez pośredników

Artykuł 30

Świadczenie usług przez pośredników, o których mowa w art. 46 dyrektywy 2006/112/WE, obejmuje usługi pośredników działających w imieniu i na rzecz usługobiorcy oraz usługi świadczone przez pośredników, którzy działają w imieniu i na rzecz usługodawcy.

Artykuł 31

Usługi świadczone przez pośredników, którzy działają w imieniu i na rzecz innych osób, polegające na pośrednictwie w świadczeniu usług zakwaterowania w sektorze hotelarskim lub w sektorach o podobnej funkcji są objęte zakresem stosowania:

a) art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, jeśli usługobiorca jest podatnikiem działającym w takim charakterze lub osobą prawną niebędącą podatnikiem uznaną za podatnika;

b) art. 46 tej dyrektywy, jeśli usługobiorca nie jest podatnikiem.

▼M2

Podsekcja 6a

Świadczenie usług związanych z nieruchomościami

Artykuł 31c

Do celów określenia miejsca świadczenia przez podatnika działającego we własnym imieniu usług telekomunikacyjnych, nadawczych lub usług świadczonych drogą elektroniczną łącznie ze świadczeniem usług zakwaterowania w sektorze hotelarskim lub sektorach o podobnej funkcji, takich jak ośrodki wczasowe lub miejsca przeznaczone do użytku jako kempingi, uznaje się, że świadczenie takich usług odbywa się w tych miejscach.

▼B

Podsekcja 7

Świadczenie usług w ramach działalności kulturalnej, artystycznej, sportowej, naukowej, edukacyjnej, rozrywkowej lub podobnej

Artykuł 32

1. Usługi wstępu na imprezy kulturalne, artystyczne, sportowe, naukowe, edukacyjne, rozrywkowe lub podobne, o których mowa w art. 53 dyrektywy 2006/112/WE, obejmują świadczenie usług, których podstawową cechą jest przyznawanie prawa wstępu w zamian za bilet lub opłatę, w tym opłatę w formie abonamentu, biletu okresowego lub opłaty okresowej.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie w szczególności do:

a) prawa wstępu na spektakle, przedstawienia teatralne, występy cyrkowe, targi, do parków rozrywki, na koncerty, wystawy, jak również inne podobne wydarzenia kulturalne;

b) prawa wstępu na wydarzenia sportowe, takie jak mecze lub zawody;

c) prawa wstępu na wydarzenia edukacyjne i naukowe, takie jak konferencje i seminaria.

3. Ustęp 1 nie obejmuje korzystania z obiektów, takich jak sale gimnastyczne i inne, w zamian za opłatę.

Artykuł 33

Usługi pomocnicze, o których mowa w art. 53 dyrektywy 2006/112/WE, obejmują usługi, które są bezpośrednio powiązane ze wstępem na wydarzenia kulturalne, artystyczne, sportowe, naukowe, edukacyjne, rozrywkowe lub podobne, świadczone oddzielnie na rzecz osoby uczestniczącej w wydarzeniu za opłatą.

Takie usługi pomocnicze obejmują w szczególności korzystanie z szatni lub urządzeń sanitarnych, ale nie obejmują usług pośrednictwa związanych ze sprzedażą biletów.

▼M2

Artykuł 33a

Dostawa biletów wstępu na imprezy kulturalne, artystyczne, sportowe, naukowe, edukacyjne, rozrywkowe lub podobne przez pośrednika działającego we własnym imieniu, ale na rzecz organizatora lub przez podatnika innego niż organizator, działającego we własnym imieniu, jest objęta przepisami art. 53 i art. 54 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE.

▼B

Podsekcja 8

Świadczenie pomocniczych usług transportowych, a także wycena majątku ruchomego i prace na tym majątku

Artykuł 34

Poza przypadkami, w których montowane towary stają się częścią nieruchomości, miejsce świadczenia przez podatnika na rzecz osoby niebędącej podatnikiem usług polegających wyłącznie na montażu różnych części maszyny, z których wszystkie zostały dostarczone przez usługobiorcę, określa się zgodnie z art. 54 dyrektywy 2006/112/WE.

Podsekcja 9

Świadczenie usług restauracyjnych i cateringowych na pokładzie środków transportu

Artykuł 35

Część przewozu osób wykonaną na terytorium Wspólnoty, o której mowa w art. 57 dyrektywy 2006/112/WE, określa się na podstawie odległości pokonanej przez środek transportu, nie zaś na podstawie odległości pokonanej przez każdego z pasażerów.

Artykuł 36

W przypadku usług restauracyjnych i cateringowych świadczonych w trakcie części przewozu osób wykonanej na terytorium Wspólnoty stosuje się art. 57 dyrektywy 2006/112/WE.

W przypadku usług restauracyjnych i cateringowych świadczonych poza tą częścią przewozu, jednak na terytorium państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub terytorium trzeciego, stosuje się art. 55 tej dyrektywy.

Artykuł 37

Miejsce świadczenia usług w przypadku usługi restauracyjnej lub cateringowej, którą wykonano na terytorium Wspólnoty częściowo na etapie przewozu osób zrealizowanego na terytorium Wspólnoty, a częściowo poza tym etapem, ale na terytorium państwa członkowskiego, określa się w całości zgodnie z zasadami ustalania miejsca świadczenia usług mającymi zastosowanie w momencie rozpoczęcia świadczenia usługi restauracyjnej lub cateringowej.

Podsekcja 10

Wynajem środków transportu

Artykuł 38

1. „Środek transportu”, o którym mowa w art. 56 oraz w art. 59 akapit pierwszy lit. g) dyrektywy 2006/112/WE, obejmuje pojazdy, mechaniczne lub inne, a także innego rodzaju wyposażenie i urządzenia służące do przewozu osób lub rzeczy z miejsca na miejsce, w tym przeznaczone do ciągnięcia, przesuwania lub pchania przez pojazdy, i zasadniczo zaprojektowane oraz faktycznie nadające się do wykorzystania w celu transportu.

▼B

2. Środki transportu, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności następujące pojazdy:

a) pojazdy lądowe, takie jak samochody, motocykle, rowery, trójkołowce oraz pojazdy turystyczne;

b) przyczepy i naczepy;

c) wagony kolejowe;

d) statki;

e) statki powietrzne;

f) pojazdy dostosowane specjalnie do przewozu osób chorych lub rannych;

g) ciągniki i inne pojazdy rolnicze;

h) pojazdy o napędzie mechanicznym lub elektrycznym przeznaczone dla osób niepełnosprawnych.

3. Środkami transportu, o których mowa w ust. 1, nie są pojazdy trwale unieruchomione ani kontenery.

Artykuł 39

1. Na użytek stosowania art. 56 dyrektywy 2006/112/WE czas ciągłego posiadania lub użytkowania środka transportu, który jest przedmiotem wynajmu, jest określany na podstawie umowy zawartej przez strony.

Umowa jest podstawą domniemania, które można obalić w razie jakichkolwiek przesłanek wynikających ze stanu faktycznego lub prawnego, pozwalających na ustalenie faktycznego czasu ciągłego posiadania lub użytkowania środka transportu.

Spowodowane siłą wyższą przekroczenie przewidzianego w umowie czasu wynajmu krótkoterminowego w rozumieniu art. 56 dyrektywy 2006/112/WE nie ma wpływu na określenie czasu ciągłego posiadania lub użytkowania środka transportu.

2. W przypadku gdy wynajem tego samego środka transportu jest objęty następującymi po sobie umowami zawartymi między tymi samymi stronami, czas wynajmu odpowiada okresowi ciągłego posiadania lub użytkowania tego środka transportu na podstawie wszystkich umów.

Na użytek akapitu pierwszego umowa i jej przedłużenie stanowią następujące po sobie umowy.

Okresy obowiązywania umowy lub umów krótkoterminowego wynajmu, które poprzedzają umowę uznaną za długoterminową, nie są jednak kwestionowane, o ile nie wystąpiły nadużycia.

3. O ile nie wystąpiły nadużycia, następujące po sobie umowy między tymi samymi stronami dotyczące różnych środków transportu nie są uważane za następujące po sobie umowy do celów ust. 2.

▼B

Artykuł 40

Miejscem, w którym środek transportu jest faktycznie oddany do dyspozycji najemcy, o którym mowa w art. 56 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE, jest miejsce, w którym najemca lub osoba trzecia działająca w jego imieniu przejmuje nad nim fizyczne posiadanie.

Podsekcja 11

Świadczenie usług na rzecz osób spoza wspólnoty niebędących podatnikami

Artykuł 41

Usługi tłumaczenia tekstów świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem mającej siedzibę poza terytorium Wspólnoty podlegają art. 59 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 2006/112/WE.

ROZDZIAŁ VI

PODSTAWA OPODATKOWANIA

(TYTUŁ VII DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 42

Zgodnie z art. 73–80 dyrektywy 2006/112/WE, jeżeli dostawca towarów lub usługodawca wymagają, jako warunek przyjęcia płatności kartą kredytową lub debetową, by nabywca lub usługobiorca wpłacili pewną kwotę na ich rzecz lub na rzecz innego przedsiębiorstwa oraz jeżeli całkowita cena do zapłaty przez tego nabywcę lub usługobiorcę niezależnie od metody płatności pozostaje niezmieniona, kwota ta stanowi integralną część podstawy opodatkowania dostawy towarów lub świadczenia usług.

ROZDZIAŁ VII

STAWKI

Artykuł 43

„Zakwaterowanie w obiektach wypoczynkowych”, o którym mowa w pkt 12 załącznika III do dyrektywy 2006/112/WE, obejmuje wynajem namiotów, przyczep turystycznych lub pojazdów kempingowych, które są instalowane na polach kempingowych i wykorzystywane jako zakwaterowanie.

ROZDZIAŁ VIII

ZWOLNIENIA

SEKCJA 1

Zwolnienia dotyczące niektórych czynności wykonywanych w interesie publicznym

(Artykuły 132, 133 oraz 134 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 44

Usługi w zakresie kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania świadczone na warunkach określonych w art. 132 ust. 1 lit. i)

▼B

dyrektywy 2006/112/WE obejmują nauczanie pozostające w bezpośrednim związku z branżą lub zawodem, jak również nauczanie mające na celu uzyskanie lub uaktualnienie wiedzy do celów zawodowych. Czas trwania kursu w zakresie kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania nie ma w tym przypadku znaczenia.

SEKCJA 2

Zwolnienia dotyczące innych czynności

(Artykuły 135, 136 oraz 137 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 45

Zwolnienie przewidziane w art. 135 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/112/WE nie dotyczy nobli platynowych.

SEKCJA 3

Zwolnienia w imporcie

(Artykuły 143, 144 oraz 145 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 46

Zwolnienie przewidziane w art. 144 dyrektywy 2006/112/WE stosuje się do usług transportu związanych z przywozem majątku ruchomego świadczonych w ramach zmiany miejsca zamieszkania.

SEKCJA 4

Zwolnienia w eksporcie

(Artykuły 146 oraz 147 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 47

„Środki transportu służące do celów prywatnych”, o których mowa w art. 146 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, obejmują środki transportu wykorzystywane do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą przez osoby niebędące osobami fizycznymi, takie jak podmioty prawa publicznego w rozumieniu art. 13 tej dyrektywy oraz stowarzyszenia.

Artykuł 48

W celu określenia, czy ustalony przez państwo członkowskie zgodnie z art. 147 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 2006/112/WE próg będący warunkiem zwolnienia dostawy towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych został przekroczony, obliczenia dokonuje się na podstawie wartości faktury. Łączną wartość kilku towarów można zastosować jedynie w przypadku gdy wszystkie te towary ujęte są na tej samej fakturze wystawionej dla tego samego nabywcy przez tego samego podatnika dostarczającego towary.

▼B

SEKCJA 5

Zwolnienia dotyczące niektórych transakcji traktowanych jak eksport

(Artykuły 151 oraz 152 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 49

Zwolnienie, o którym mowa w art. 151 dyrektywy 2006/112/WE, stosuje się również do usług elektronicznych, w przypadku gdy świadczący je podatnik objęty jest procedurą szczególną dla usług świadczonych drogą elektroniczną przewidzianą w art. 357–369 tej dyrektywy.

Artykuł 50

1. Aby możliwe było uznanie za organizację międzynarodową na użytek art. 143 ust. 1 lit. g) oraz art. 151 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE podmiotu powołanego jako europejskie konsorcjum na rzecz infrastruktury badawczej (ERIC), o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 723/2009 z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie wspólnotowych ram prawnych konsorcjum na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej (ERIC) ([1]), musi on spełniać wszystkie poniższe warunki:

a) musi posiadać odrębną osobowość prawną i pełną zdolność do czynności prawnych;

b) musi być utworzony na mocy prawa Unii Europejskiej i podlegać jego przepisom;

c) jego członkami muszą być państwa członkowskie, a w stosownych przypadkach państwa trzecie i organizacje międzyrządowe, nie mogą jednak nimi być podmioty prywatne;

d) posiadać określone i uzasadnione cele, które są realizowane wspólnie i zasadniczo nie mają charakteru gospodarczego.

2. Zwolnienie, o którym mowa w art. 143 ust. 1 lit. g) oraz art. 151 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, stosuje się do ERIC, o którym mowa w ust. 1, w przypadku uznania go za organizację międzynarodową przez przyjmujące państwo członkowskie.

Ograniczenia i warunki takiego zwolnienia określa się w drodze porozumienia między członkami ERIC zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 723/2009. W przypadku towarów, które nie zostały wysłane lub przewiezione z terytorium państwa członkowskiego, w którym znajduje się miejsce dostawy, a także w odniesieniu do świadczenia usług, można udzielić zwolnienia w postaci zwrotu VAT zgodnie z art. 151 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE.

([1]) Dz.U. L 206 z 8.8.2009, s. 1.

▼B

Artykuł 51

1. W przypadku gdy nabywca towarów lub usługobiorca posiada siedzibę na terytorium Wspólnoty, ale poza terytorium państwa członkowskiego, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług, świadectwo zwolnienia z VAT lub podatku akcyzowego przewidziane w załączniku II do niniejszego rozporządzenia służy, z zastrzeżeniem objaśnień przedstawionych w załączniku do wspomnianego świadectwa, potwierdzeniu, że transakcja może być objęta takim zwolnieniem na mocy art. 151 dyrektywy 2006/112/WE.

Wykorzystując to świadectwo, państwo członkowskie nabywcy towarów lub usługobiorcy może podjąć decyzję o tym, czy zastosuje wspólne świadectwo VAT i podatku akcyzowego, czy dwa odrębne świadectwa.

2. Świadectwo, o którym mowa w ust. 1, musi być opatrzone pieczęcią właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego. Natomiast w przypadku towarów lub usług o przeznaczeniu urzędowym państwa członkowskie mogą udzielić ich odbiorcy zwolnienia z wymogu przedstawiania świadectwa opatrzonego pieczęcią, na warunkach, jakie mogą określić. Zwolnienie takie można cofnąć w przypadku wystąpienia nadużyć.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o punkcie kontaktowym wyznaczonym w celu określenia organów odpowiedzialnych za opatrzenie świadectw pieczęcią oraz o zakresie, w jakim znoszą wymóg przedkładania świadectwa opatrzonego pieczęcią. Komisja przekazuje pozostałym państwom członkowskim informacje otrzymane od państw członkowskich.

3. W przypadku gdy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług, stosuje się bezpośrednie zwolnienie, dostawca towarów lub usługodawca zobowiązani są uzyskać od nabywcy towarów lub usługobiorcy świadectwo, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zachowując je jako dokument do celów księgowych. W przypadku zwolnienia przyjmującego postać zwrotu VAT, zgodnie z art. 151 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, świadectwo załącza się do wniosku o zwrot składanego we właściwym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ IX

ODLICZENIA

(TYTUŁ X DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 52

Jeżeli państwo członkowskie importu wprowadza elektroniczny system umożliwiający wypełnianie formalności celnych, termin „dokument importowy” w art. 178 lit. e) dyrektywy 2006/112/WE obejmuje elektroniczne wersje tych dokumentów, pod warunkiem że pozwalają one na przeprowadzenie kontroli wykonania prawa do odliczenia.

▼B

ROZDZIAŁ X

OBOWIĄZKI PODATNIKÓW I NIEKTÓRYCH OSÓB NIEBĘDĄCYCH PODATNIKAMI

(TYTUŁ XI DYREKTYWY 2006/112/WE)

SEKCJA 1

Osoby zobowiązane do zapłaty VAT

(Artykuły 192a –205 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 53

1. Na użytek stosowania art. 192a dyrektywy 2006/112/WE stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej podatnika uwzględnia się wyłącznie wtedy, gdy charakteryzuje się ono wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu dokonanie dostawy towarów lub świadczenie usług, w których uczestniczy.

2. W przypadku gdy podatnik ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym należny jest VAT, uznaje się, że to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej nie uczestniczy w dostawie towarów lub świadczeniu usług w rozumieniu art. 192a lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, chyba że zaplecze techniczne i personel tego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej są wykorzystywane przez tego podatnika do celów niezbędnych do realizacji podlegającej opodatkowaniu transakcji dostawy tych towarów lub świadczenia tych usług w tym państwie członkowskim – przed dostawą towarów lub świadczeniem usług lub w ich trakcie.

W przypadku gdy zasoby stałego miejsca prowadzenia działalności wykorzystuje się jedynie do zadań administracyjnych, takich jak księgowość, fakturowanie i odzyskiwanie należności, uznaje się, że nie są one wykorzystywane do celów realizacji dostawy towarów lub świadczenia usług.

W przypadku gdy podatnik wystawia jednak fakturę, posługując się numerem identyfikacyjnym VAT nadanym mu przez państwo członkowskie, w którym ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, miejsce to uznaje się za uczestniczące w realizacji tej dostawy towarów lub świadczenia usług w tym państwie członkowskim, o ile nie udowodniono, że jest inaczej.

Artykuł 54

W odniesieniu do podatnika posiadającego miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym należny jest VAT, nie stosuje się art. 192a dyrektywy 2006/112/WE, niezależnie od tego czy to miejsce prowadzenia działalności uczestniczy w dostawie towarów lub świadczeniu usług dokonywanych przez tego podatnika na terytorium tego państwa członkowskiego.

SEKCJA 2

Przepisy różne

(Artykuły 272 i 273 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 55

W przypadku transakcji, o których mowa w art. 262 dyrektywy 2006/112/WE, podatnicy, którym zgodnie z art. 214 tej dyrektywy został nadany indywidualny numer identyfikacyjny VAT, i osoby

▼B

prawne niebędące podatnikami zidentyfikowane do celów VAT są zobowiązane przekazać – w przypadku gdy działają w charakterze podatników – swój numer identyfikacyjny VAT podmiotom dokonującym na ich rzecz dostaw towarów lub świadczenia usług, niezwłocznie po jego uzyskaniu.

Podatnicy, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, którzy korzystają z możliwości nieopodatkowania swoich wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów zgodnie z art. 4 akapit pierwszy niniejszego rozporządzenia, nie są zobowiązani do przekazania swojego numeru identyfikacyjnego VAT podmiotom dokonującym na ich rzecz dostaw towarów, gdy numer identyfikacyjny VAT został im przyznany na podstawie art. 214 ust. 1 lit. d) lub e) tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ XI

PROCEDURY SZCZEGÓLNE

SEKCJA 1

Procedura szczególna dla złota inwestycyjnego

(Artykuły 344–356 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 56

„Masa akceptowana na rynkach złota”, o której mowa w art. 344 ust. 1 pkt 1) dyrektywy 2006/112/WE, oznacza co najmniej jednostki i wagi stosowane w handlu, zgodnie z załącznikiem III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 57

W celu ustalenia wykazu złotych monet, o którym mowa w art. 345 dyrektywy 2006/112/WE, „cena” i „wartość wolnorynkowa”, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 2 tej dyrektywy, oznaczają cenę i wartość wolnorynkową na dzień 1 kwietnia każdego roku. Jeżeli 1 kwietnia nie przypada na dzień, w którym te wartości są ustalane, stosuje się wartości określone w następnym dniu, w którym są one ustalane.

▼M1

SEKCJA 2

Procedury szczególne dotyczące podatników niemających siedziby, którzy świadczą usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze lub usługi elektroniczne na rzecz osób niebędących podatnikami (art. 358–369k dyrektywy 2006/112/WE)

Podsekcja 1

Definicje

Artykuł 57a

Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

1) „procedura nieunijna” oznacza procedurę szczególną dla usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty, ustanowioną w tytule XII rozdział 6 sekcja 2 dyrektywy 2006/112/WE;

▼M1

2) „procedura unijna” oznacza procedurę szczególną dla usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych lub usług elektronicznych świadczonych przez podatników mających siedzibę na terytorium Wspólnoty, lecz niemających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, przewidzianą w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 dyrektywy 2006/112/WE;

3) „procedura szczególna” oznacza „procedurę nieunijną” i/lub „procedurę unijną” w zależności od kontekstu;

4) „podatnik” oznacza podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty, zgodnie z definicją w art. 358a pkt 1 dyrektywy 2006/112/WE, lub podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, zgodnie z definicją w art. 369a akapit pierwszy pkt 1 tej dyrektywy.

Podsekcja 2

Stosowanie procedury unijnej

Artykuł 57b

W przypadku gdy podatnik stosujący procedurę unijną ma siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie, w którym podatnik ten ma siedzibę działalności gospodarczej.

W przypadku gdy podatnik stosujący procedurę unijną ma siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium Wspólnoty, ale ma więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, może on wybrać dowolne państwo członkowskie, w którym ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, jako państwo członkowskie identyfikacji, zgodnie z art. 369a akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE.

Podsekcja 3

Zakres procedury unijnej

Artykuł 57c

Procedura unijna nie ma zastosowania do usług telekomunikacyjnych, nadawczych lub elektronicznych świadczonych w państwie członkowskim, w którym podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. Świadczenie tych usług wykazuje się właściwym organom podatkowym tego państwa członkowskiego w deklaracji VAT, zgodnie z art. 250 dyrektywy 2006/112/WE.

Podsekcja 4

Identyfikacja

Artykuł 57d

Gdy podatnik poinformuje państwo członkowskie identyfikacji, że zamierza korzystać z jednej z procedur szczególnych, tę procedurę szczególną stosuje się od pierwszego dnia następnego kwartału kalendarzowego.

▼M1

Jednakże w przypadku gdy pierwsze świadczenie usług, które ma zostać objęte tą procedurą szczególną, ma miejsce przed dniem, o którym mowa w akapicie pierwszym, procedurę szczególną stosuje się od dnia takiego pierwszego świadczenia usług, pod warunkiem że podatnik poinformuje państwo członkowskie identyfikacji o rozpoczęciu swojej działalności, która ma być objęta procedurą, nie później niż dziesiątego dnia miesiąca następującego po tym pierwszym świadczeniu usług.

Artykuł 57e

Państwo członkowskie identyfikacji identyfikuje podatnika stosującego procedurę unijną za pomocą jego numeru identyfikacyjnego VAT, o którym mowa w art. 214 i 215 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 57f

1. W przypadku gdy podatnik stosujący procedurę unijną przestaje spełniać warunki przewidziane w definicji zawartej w art. 369a akapit pierwszy pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE, państwo członkowskie, w którym został on zidentyfikowany, przestaje być państwem członkowskim identyfikacji. W przypadku gdy podatnik wciąż spełnia warunki stosowania tej procedury szczególnej, wskazuje on – aby móc nadal stosować tę procedurę – jako nowe państwo członkowskie identyfikacji państwo członkowskie, w którym ma siedzibę działalności gospodarczej, lub – jeżeli nie ma siedziby działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty – państwo członkowskie, w którym ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

2. W przypadku zmiany państwa członkowskiego identyfikacji zgodnie z ust. 1, zmiana ta ma zastosowanie od dnia, w którym podatnik przestaje mieć siedzibę przedsiębiorstwa lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim, które było wcześniej wskazane jako państwo członkowskie identyfikacji.

Artykuł 57g

Podatnik stosujący procedurę szczególną może zaprzestać stosowania tej procedury szczególnej, niezależnie od tego, czy nadal świadczy usługi, które mogą być objęte tą procedurą szczególną. Podatnik informuje państwo członkowskie identyfikacji o swojej decyzji przynajmniej na 15 dni przed końcem kwartału kalendarzowego poprzedzającego kwartał kalendarzowy, w którym zamierza zaprzestać stosowania procedury. Zaprzestanie stosowania procedury szczególnej staje się skuteczne, począwszy od pierwszego dnia następnego kwartału kalendarzowego.

Zobowiązania z tytułu VAT dotyczące świadczenia usług telekomunikacyjnych, nadawczych lub elektronicznych powstałe po dniu, w którym zaprzestanie stosowania procedury szczególnej stało się skuteczne, muszą zostać uregulowane bezpośrednio wobec organów podatkowych zainteresowanego państwa członkowskiego konsumpcji.

W przypadku gdy podatnik zaprzestaje stosowania procedury szczególnej zgodnie z akapitem pierwszym, zostaje on wykluczony ze stosowania tej procedury w każdym państwie członkowskim przez okres dwóch kwartałów kalendarzowych od daty zaprzestania jej stosowania.

▼M1

Podsekcja 5

Obowiązki sprawozdawcze

Artykuł 57h

1. Nie później niż dziesiątego dnia następnego miesiąca podatnik informuje państwo członkowskie identyfikacji drogą elektroniczną o:

— zaprzestaniu prowadzenia swojej działalności objętej procedurą szczególną,

— wszelkich zmianach swojej działalności objętej procedurą szczególną, wskutek czego nie spełnia on już warunków niezbędnych do stosowania tej procedury szczególnej, oraz

— wszelkich zmianach informacji przekazanych uprzednio państwu członkowskiemu identyfikacji.

2. W przypadku gdy nastąpiła zmiana państwa członkowskiego identyfikacji zgodnie z art. 57f, podatnik informuje o tej zmianie oba stosowne państwa członkowskie nie później niż dziesiątego dnia miesiąca następującego po zmianie miejsca siedziby. Podatnik przekazuje nowemu państwu członkowskiemu identyfikacji dane wymagane w przypadku gdy podatnik korzysta z procedury szczególnej po raz pierwszy.

Podsekcja 6

Wykluczenie

Artykuł 58

W przypadku gdy przynajmniej jedno z kryteriów wykluczenia określonych w art. 363 lub 369e dyrektywy 2006/112/WE ma zastosowanie do podatnika stosującego jedną z procedur szczególnych, państwo członkowskie identyfikacji wyklucza tego podatnika z tej procedury.

Tylko państwo członkowskie identyfikacji jest uprawnione do wykluczenia podatnika ze stosowania jednej z procedur szczególnych.

Państwo członkowskie identyfikacji opiera swoją decyzję w sprawie wykluczenia na wszelkich dostępnych informacjach, w tym informacjach przekazanych przez jakiekolwiek inne państwo członkowskie.

Wykluczenie staje się skuteczne od pierwszego dnia kwartału kalendarzowego następującego po dniu, w którym decyzja w sprawie wykluczenia została wysłana do podatnika drogą elektroniczną.

Jednakże w przypadku gdy wykluczenie jest spowodowane zmianą siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, wykluczenie to staje się skuteczne od dnia tej zmiany.

Artykuł 58a

W przypadku podatnika stosującego procedurę szczególną, który przez okres ośmiu kolejnych kwartałów kalendarzowych nie świadczy usług objętych tą procedurą w żadnym państwie członkowskim konsumpcji,

▼M1

uznaje się, że zakończył on swoją działalność podlegającą opodatkowaniu w rozumieniu odpowiednio art. 363 lit. b) lub art. 369e lit. b) dyrektywy 2006/112/WE. To zakończenie działalności nie uniemożliwia mu stosowania procedury szczególnej, jeżeli wznowi swoją działalność objętą którąkolwiek z procedur.

Artykuł 58b

1. W przypadku gdy podatnik zostaje wykluczony z jednej z procedur szczególnych z powodu systematycznego nieprzestrzegania zasad dotyczących tej procedury, podatnik ten pozostaje wykluczony ze stosowania którejkolwiek z procedur szczególnych w jakimkolwiek państwie członkowskim przez okres ośmiu kwartałów kalendarzowych następujących po kwartale kalendarzowym, w którym podatnik został wykluczony.

2. Uznaje się, że podatnik systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących jednej z procedur szczególnych, w rozumieniu art. 363 lit. d) lub art. 369e lit. d) dyrektywy 2006/112/WE, przynajmniej w następujących przypadkach:

a) gdy państwo członkowskie identyfikacji wystosowało do niego zgodnie z art. 60a ponaglenie dotyczące trzech bezpośrednio poprzedzających kwartałów kalendarzowych, a w terminie dziesięciu dni od wysłania ponaglenia nie złożono deklaracji VAT za każdy z tych kwartałów kalendarzowych;

b) gdy państwo członkowskie identyfikacji wystosowało do niego zgodnie z art. 63a ponaglenie dotyczące trzech bezpośrednio poprzedzających kwartałów kalendarzowych, a podatnik nie zapłacił pełnej wykazanej kwoty VAT za każdy z tych kwartałów kalendarzowych w terminie dziesięciu dni po wysłaniu ponaglenia, z wyjątkiem przypadków gdy pozostała niezapłacona kwota nie przekracza 100 EUR za każdy z kwartałów kalendarzowych;

c) gdy po zwróceniu się przez państwo członkowskie identyfikacji lub państwo członkowskie konsumpcji o udostępnienie drogą elektroniczną ewidencji, o której mowa w art. 369 i 369k dyrektywy 2006/112/WE, oraz miesiąc po kolejnym ponagleniu przez państwo członkowskie identyfikacji, podatnik nie udostępnił drogą elektroniczną tej ewidencji.

Artykuł 58c

Podatnik, który został wykluczony z jednej z procedur szczególnych, musi uregulować wszystkie zobowiązania z tytułu VAT dotyczące świadczenia usług telekomunikacyjnych, nadawczych lub elektronicznych powstałe po dniu, w którym wykluczenie stało się skuteczne, bezpośrednio wobec organów podatkowych zainteresowanego państwa członkowskiego konsumpcji.

Podsekcja 7

Deklaracja VAT

Artykuł 59

1. Każdy okres rozliczeniowy w rozumieniu art. 364 lub 369f dyrektywy 2006/112/WE stanowi odrębny okres rozliczeniowy.

▼M1

2. W przypadku gdy, zgodnie z art. 57d akapit drugi, procedura szczególna ma zastosowanie od dnia pierwszego świadczenia usług, podatnik składa odrębną deklarację VAT obejmującą kwartał kalendarzowy, w którym miało miejsce pierwsze świadczenie usług.

3. W przypadku gdy podatnik został zarejestrowany na potrzeby każdej z procedur szczególnych w trakcie okresu rozliczeniowego, podatnik ten składa państwu członkowskiemu identyfikacji deklaracje VAT i wnosi na jego rzecz odpowiednie płatności w ramach każdej z procedur w odniesieniu do świadczonych usług i okresów objętych tą procedurą.

4. W przypadku zmiany państwa członkowskiego identyfikacji zgodnie z art. 57f po pierwszym dniu danego kwartału kalendarzowego, podatnik składa deklaracje VAT i wnosi odpowiednie płatności zarówno na rzecz byłego, jak i nowego państwa członkowskiego identyfikacji w odniesieniu do usług świadczonych w trakcie odpowiednich okresów, w których te państwa członkowskie były państwami członkowskimi identyfikacji.

Artykuł 59a

W przypadku gdy podatnik stosujący procedurę szczególną nie świadczył usług w żadnym państwie członkowskim konsumpcji w ramach tej procedury szczególnej w trakcie okresu rozliczeniowego, podatnik ten składa deklarację VAT, w której wskazuje, że w tym okresie nie były świadczone żadne usługi (zerowa deklaracja VAT).

Artykuł 60

Kwoty wykazane w deklaracjach VAT sporządzonych w ramach procedur szczególnych nie podlegają zaokrągleniu w górę ani w dół do najbliższej pełnej jednostki monetarnej. Podatnik wykazuje i uiszcza dokładną kwotę VAT.

Artykuł 60a

Państwo członkowskie identyfikacji przypomina podatnikom, którzy nie złożyli deklaracji VAT zgodnie z art. 364 lub 369f dyrektywy 2006/112/WE, drogą elektroniczną, o ich obowiązku złożenia takiej deklaracji. Państwo członkowskie identyfikacji wystosowuje ponaglenie dziesiątego dnia po upływie terminu, w którym deklaracja powinna była zostać złożona, oraz informuje pozostałe państwa członkowskie drogą elektroniczną o wystosowaniu ponaglenia.

Za wszelkie kolejne ponaglenia i kroki podejmowane w celu określenia i poboru VAT odpowiedzialne jest zainteresowane państwo członkowskie konsumpcji.

Niezależnie od jakichkolwiek ponagleń wystosowanych przez państwo członkowskie konsumpcji oraz podjętych przez nie kroków, podatnik składa deklarację VAT w państwie członkowskim identyfikacji.

Artykuł 61

1. Zmian wartości zamieszczonych w deklaracji VAT, po jej złożeniu, dokonuje się wyłącznie w drodze korekt tej deklaracji, a nie poprzez korygowanie następnej deklaracji.

▼M1

2. Korekty, o których mowa w ust. 1, składa się drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji przez okres trzech lat od dnia, w którym należało złożyć pierwotną deklarację.

Jednakże zasady dotyczące wyliczeń i korekt obowiązujące w państwie członkowskim konsumpcji pozostają niezmienione.

Artykuł 61a

Jeżeli podatnik:

a) zaprzestaje stosowania jednej z procedur szczególnych;

b) zostaje wykluczony z jednej z procedur szczególnych; lub

c) zmienia państwo członkowskie identyfikacji zgodnie z art. 57f,

składa swoją końcową deklarację VAT i dokonuje odpowiedniej płatności oraz dokonuje wszelkich korekt poprzednich deklaracji lub składa poprzednie deklaracje po terminie, a także dokonuje odpowiednich płatności, w państwie członkowskim, które było państwem członkowskim identyfikacji w chwili zaprzestania stosowania procedury szczególnej, wyłączenia lub zmiany państwa członkowskiego identyfikacji.

Podsekcja 8

Waluta

Artykuł 61b

W przypadku gdy państwo członkowskie identyfikacji, którego walutą nie jest euro, określi wymóg sporządzania deklaracji VAT w swojej walucie krajowej, wymóg ten ma zastosowanie do deklaracji VAT wszystkich podatników stosujących procedury szczególne.

Podsekcja 9

Płatności

Artykuł 62

Bez uszczerbku dla art. 63a akapit trzeci i art. 63b podatnik dokonuje wszelkich płatności na rzecz państwa członkowskiego identyfikacji.

Płatności VAT wniesione przez podatnika zgodnie z art. 367 lub 369i dyrektywy 2006/112/WE odnoszą się konkretnie do deklaracji VAT złożonej zgodnie z art. 364 lub 369f tej dyrektywy. Wszelkie późniejsze korekty zapłaconych kwot dokonywane są przez podatnika tylko w odniesieniu do tej deklaracji i nie mogą być przypisane do innej deklaracji ani skorygowane w kolejnej deklaracji. Każda z płatności zawiera odniesienie do numeru referencyjnego tej konkretnej deklaracji.

Artykuł 63

Państwo członkowskie identyfikacji, które otrzymało płatność na kwotę wyższą niż kwota wynikająca z deklaracji VAT złożonej na podstawie art. 364 lub 369f dyrektywy 2006/112/WE, zwraca nadpłaconą kwotę bezpośrednio zainteresowanemu podatnikowi.

▼M1

W przypadku gdy państwo członkowskie identyfikacji otrzymało kwotę wynikającą z deklaracji VAT, którą następnie uznano za nieprawidłową, a państwo to rozdzieliło już tę kwotę między państwa członkowskie konsumpcji, każde z tych państw członkowskich konsumpcji zwraca swoją odpowiednią część jakiejkolwiek nadpłaconej kwoty bezpośrednio podatnikowi.

Jednakże w przypadku gdy nadpłaty dotyczą okresów poprzedzających i obejmujących ostatni okres rozliczeniowy w 2018 r., państwo członkowskie identyfikacji zwraca stosowną część odpowiedniej części kwoty zatrzymanej zgodnie z art. 46 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 904/2010, a państwa członkowskie konsumpcji zwracają różnicę między nadpłaconą kwotą a kwotą zwracaną przez państwo członkowskie identyfikacji.

Państwa członkowskie konsumpcji informują państwo członkowskie identyfikacji drogą elektroniczną o wysokości zwróconych kwot.

Artykuł 63a

W przypadku gdy podatnik złożył deklarację VAT na podstawie art. 364 lub 369f dyrektywy 2006/112/WE, ale nie dokonano żadnych płatności lub dokonana płatność jest niższa od kwoty wynikającej z deklaracji, państwo członkowskie identyfikacji, dziesiątego dnia następującego po ostatnim dniu, w którym płatność powinna była zostać dokonana zgodnie z art. 367 lub 369i dyrektywy 2006/112/WE, przypomina podatnikowi drogą elektroniczną o wszelkich zaległych kwotach VAT.

Państwo członkowskie identyfikacji informuje drogą elektroniczną państwa członkowskie konsumpcji o wysłaniu ponaglenia.

Za wszelkie kolejne ponaglenia i kroki podejmowane w celu poboru VAT odpowiedzialne jest zainteresowane państwo członkowskie konsumpcji. Po wystosowaniu przez państwo członkowskie konsumpcji takich kolejnych ponagleń odpowiedni VAT uiszcza się na rzecz tego państwa członkowskiego.

Państwo członkowskie konsumpcji informuje państwo członkowskie identyfikacji drogą elektroniczną o wystosowaniu takiego ponaglenia.

Artykuł 63b

W przypadku niezłożenia deklaracji VAT lub w przypadku gdy deklaracja VAT została złożona po terminie lub jest niekompletna lub niepoprawna, lub w przypadku zwłoki w zapłacie VAT, wszelkie odsetki, kary lub wszelkie inne opłaty są wyliczane i rozliczane przez państwo członkowskie konsumpcji. Podatnik płaci takie odsetki, kary lub wszelkie inne opłaty bezpośrednio na rzecz państwa członkowskiego konsumpcji.

Podsekcja 10

Ewidencja

Artykuł 63c

1. Aby została uznana za wystarczająco szczegółową w rozumieniu art. 369 i 369k dyrektywy 2006/112/WE, ewidencja prowadzona przez podatnika musi zawierać następujące informacje:

▼M1

a) oznaczenie państwa członkowskiego konsumpcji, na rzecz którego świadczona jest usługa;

b) rodzaj świadczonej usługi;

c) datę świadczenia usługi;

d) podstawę opodatkowania ze wskazaniem użytej waluty;

e) wszelkie dalsze kwoty podwyższające lub obniżające podstawę opodatkowania;

f) zastosowaną stawkę VAT;

g) kwotę należnego VAT ze wskazaniem użytej waluty;

h) datę i kwotę otrzymanych płatności;

i) wszelkie płatności zaliczkowe otrzymane przed świadczeniem usługi;

j) w przypadku gdy wystawiono fakturę – informacje zawarte na fakturze;

k) nazwisko/nazwę usługobiorcy, jeżeli są znane podatnikowi;

l) informacje wykorzystywane do określenia miejsca, w którym usługobiorca ma siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania, lub zwykłe miejsce pobytu.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, podlegają ewidencjonowaniu przez podatnika w taki sposób, aby możliwe było ich niezwłoczne udostępnienie drogą elektroniczną oraz dla każdej pojedynczej świadczonej usługi.

▼B

ROZDZIAŁ XII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 64

Rozporządzenie (WE) nr 1777/2005 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV.

Artykuł 65

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2011 r.

Jednakże:

— art. 3 lit. a), art. 11 ust. 2 lit. b), art. 23 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.,

— art. 3 lit. b) stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.,

— art. 11 ust. 2 lit. c) stosuje się do dnia 31 grudnia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

Artykuł 7 niniejszego rozporządzenia

1. Punkt 1 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

   a) tworzenie i hosting witryn internetowych;

   b) automatyczna konserwacja oprogramowania, zdalnie i *online*;

   c) zdalne zarządzanie systemami;

   d) hurtownie danych *online*, umożliwiające elektroniczne przechowywanie i wyszukiwanie konkretnych danych;

   e) dostarczanie *online* przestrzeni na dysku na żądanie.

2. Punkt 2 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

   a) uzyskiwanie dostępu *online* i pobieranie oprogramowania (w szczególności programy w zakresie zamówień publicznych/księgowości, programy antywirusowe) oraz jego uaktualnień;

   b) oprogramowanie blokujące pojawianie się banerów reklamowych;

   c) sterowniki do pobierania, takie jak programy ustawiające interfejsy komputera i urządzeń peryferyjnych (np. drukarek);

   d) automatyczna instalacja *online* filtrów na witrynach internetowych;

   e) automatyczna instalacja *online* zabezpieczeń typu firewall.

3. Punkt 3 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

   a) uzyskiwanie dostępu i pobieranie motywów pulpitów;

   b) uzyskiwanie dostępu i pobieranie obrazów, fotografii i wygaszaczy ekranu;

   c) zawartość książek w formie cyfrowej i innych publikacji elektronicznych;

   d) prenumerata gazet i czasopism publikowanych *online*;

   e) dzienniki logowania i statystyki odwiedzania stron internetowych;

   f) wiadomości, informacje o sytuacji na drogach oraz prognozy pogody *online*;

   g) informacje generowane automatycznie *online* przez oprogramowanie po wprowadzeniu przez klienta określonych danych, takich jak dane prawne lub finansowe (w szczególności stale uaktualniane kursy giełdowe);

   h) dostarczanie przestrzeni reklamowej, szczególnie banerów reklamowych na stronach lub witrynach internetowych;

   i) korzystanie z wyszukiwarek i katalogów internetowych.

4. Punkt 4 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

   a) uzyskiwanie dostępu i pobieranie muzyki na komputery i telefony komórkowe;

   b) uzyskiwanie dostępu i pobieranie sygnałów dźwiękowych, urywków nagrań, dzwonków i innych dźwięków;

▼B

c) uzyskiwanie dostępu do filmów i ich pobieranie;

d) pobieranie gier na komputery i telefony komórkowe;

e) uzyskiwanie dostępu do automatycznych gier *online*, które wymagają użycia Internetu lub innych podobnych sieci elektronicznych, gdy gracze są od siebie oddaleni;

▼M2

f) odbieranie programów radiowych lub telewizyjnych rozpowszechnianych za pomocą sieci radiowej lub telewizyjnej, internetu lub podobnej sieci elektronicznej, tj. słuchanie lub oglądanie programów w momencie wybranym przez użytkownika, na jego indywidualne życzenie, na podstawie katalogu programów wybranych przez dostawcę usług medialnych, np. telewizja lub wideo na życzenie;

g) odbieranie programów radiowych lub telewizyjnych rozpowszechnianych za pomocą internetu lub podobnej sieci elektronicznej (streaming IP), chyba że są one nadawane jednocześnie z ich transmisją lub retransmisją za pomocą sieci radiowych lub telewizyjnych;

h) dostawa treści audio i audiowizualnych za pomocą sieci komunikacyjnych, które to treści nie są udostępniane przez dostawcę usług medialnych i nie są objęte jego odpowiedzialnością redakcyjną;

i) dalsza dostawa treści audio i audiowizualnych należących do dostawcy usług medialnych, lecz dostarczanych przez inny podmiot za pomocą sieci komunikacyjnych.

▼B

5. Punkt 5 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

a) automatyczne nauczanie na odległość, którego funkcjonowanie wymaga użycia Internetu lub podobnej sieci elektronicznej, wymagające niewielkiego bądź niewymagające żadnego udziału człowieka, łącznie z klasami wirtualnymi, z wyjątkiem sytuacji, gdzie Internet lub podobna sieć elektroniczna wykorzystywana jest jako proste narzędzie służące komunikowaniu się nauczyciela z uczniem;

b) ćwiczenia wypełniane przez ucznia *online* i sprawdzane automatycznie, bez udziału człowieka.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Artykuł 51 niniejszego rozporządzenia

UNIA EUROPEJSKA

ŚWIADECTWO ZWOLNIENIA Z PODATKU VAT LUB PODATKU AKCYZOWEGO (*)
(Artykuł 151 dyrektywy 2006/112/WE oraz art. 13 dyrektywy 2008/118/WE)

Nr porządkowy (fakultatywnie):

1. **KWALIFIKUJĄCY SIĘ PODMIOT LUB KWALIFIKUJĄCA SIĘ OSOBA FIZYCZNA**

Pełna nazwa/imię i nazwisko

Ulica, nr domu

Kod pocztowy, miejscowość

Państwo członkowskie (przyjmujące)

2. **WŁAŚCIWY ORGAN ODPOWIEDZIALNY ZA OPIECZĘTOWANIE (nazwa, adres i nr telefonu)**

3. **OŚWIADCZENIE KWALIFIKUJĄCEGO SIĘ PODMIOTU LUB KWALIFIKUJĄCEJ SIĘ OSOBY FIZYCZNEJ**

Kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna (1) niniejszym oświadcza, co następuje:

a) towary lub usługi wymienione w rubryce 5 są przeznaczone (2)

☐ do użytku służbowego – na potrzeby

- ☐ zagranicznej misji dyplomatycznej
- ☐ zagranicznej placówki konsularnej
- ☐ organów europejskich, do których zastosowanie ma Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej
- ☐ organizacji międzynarodowej
- ☐ sił zbrojnych państwa będącego stroną Traktatu Północnoatlantyckiego (sił NATO)
- ☐ sił zbrojnych Zjednoczonego Królestwa stacjonujących na Cyprze

☐ do użytku prywatnego – na potrzeby

- ☐ członka zagranicznej misji dyplomatycznej
- ☐ członka zagranicznej placówki konsularnej
- ☐ pracownika organizacji międzynarodowej

(nazwa instytucji) (zob. rubryka 4)

b) towary lub usługi opisane w rubryce 5 spełniają warunki i ograniczenia mające zastosowanie do zwolnienia w przyjmującym państwie członkowskim określonym w rubryce 1; oraz

c) powyższe informacje dostarczono w dobrej wierze.

Kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna niniejszym zobowiązują się do zapłaty na rzecz państwa członkowskiego, z którego towary zostały wysłane lub z którego towary lub usługi zostały dostarczone lub były świadczone, ewentualny należny podatek VAT lub podatek akcyzowy, w przypadku gdyby towary lub usługi nie spełniały warunków zwolnienia lub gdyby te towary lub usługi nie zostały wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem.

Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego

Miejscowość, data

Podpis

4. **PIECZĘĆ PODMIOTU (w przypadku zwolnienia na użytek prywatny)**

Miejscowość, data		Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego
	Pieczęć	Podpis

▼B

5. OPIS TOWARÓW LUB USŁUG, W ODNIESIENIU DO KTÓRYCH WNOSI SIĘ O ZWOLNIENIE Z PODATKU VAT LUB PODATKU AKCYZOWEGO

A. Informacje dotyczące dostawcy/uprawnionego właściciela składu

(1) Nazwisko i adres

(2) Państwo członkowskie

(3) Nr identyfikacyjny VAT lub nr rejestracji podatkowej/akcyzy

B. Informacje dotyczące towarów lub usług

Nr	Szczegółowy opis towarów lub usług (3) (lub odesłanie do załączonego formularza zamówienia)	Ilość lub liczba	Wartość bez VAT i podatku akcyzowego		Waluta
			Wartość jednostkowa	Wartość łączna	
		Łączna kwota			

6. ŚWIADECTWO WYDANE PRZEZ WŁAŚCIWE ORGANY PRZYJMUJĄCEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

Przesyłka/dostawa towarów lub świadczenie usług, które opisano w rubryce 5 spełnia

☐ w całości ☐ do ilości (liczba) (4)

warunki zwolnienia z podatku VAT lub podatku akcyzowego

Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego

Miejscowość, data Pieczęć Podpis

7. ZEZWOLENIE NA POMINIĘCIE PIECZĘCI Z RUBRYKI 6 (wyłącznie w przypadku zwolnienia na użytek służbowy)

Pismem nr:

z dnia

nazwa kwalifikującej się instytucji:

został(-a)

zwolniona z obowiązku uzyskania pieczęci w polu 6 przez

nazwa właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego:

Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego

Miejscowość, data Pieczęć Podpis

(*) Niepotrzebne skreślić.
(1) Niepotrzebne skreślić.
(2) Właściwe pole zaznaczyć krzyżykiem.
(3) Przekreślić nieużywane pola. Dotyczy to również przypadku załączenia formularza zamówienia.
(4) Towary lub usługi niekwalifikujące się, a figurujące w rubryce 5 lub w załączonym formularzu zamówienia należy skreślić.

▼B

Objaśnienia

1. Świadectwo służy dostawcy lub uprawnionemu prowadzącemu skład podatkowy jako dokument będący podstawą do zwolnienia z podatku dostaw towarów i usług lub przesyłek towarów do kwalifikujących się podmiotów lub osób fizycznych określonych w art. 151 dyrektywy 2006/112/WE oraz art. 13 dyrektywy 2008/118/WE. Sporządza się odpowiednio po jednym świadectwie dla każdego dostawcy/właściciela składu. Ponadto dostawca/właściciel składu zobowiązany jest do przechowywania niniejszego świadectwa jako części swojej dokumentacji zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w danym państwie członkowskim.

2. a) Ogólną specyfikację papieru, na jakim ma być spisywane świadectwo, określono w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* C 164 z dnia 1.7.1989, s. 3.

   Wszystkie egzemplarze sporządza się na białym papierze o formacie 210 milimetrów na 297 milimetrów z maksymalną tolerancją 5 milimetrów mniej lub 8 milimetrów więcej, jeżeli chodzi o długość.

   Świadectwo zwolnienia z podatku akcyzowego sporządza się w dwóch egzemplarzach:

   — jeden egzemplarz do zachowania przez wysyłającego,

   — jeden egzemplarz towarzyszący przemieszczeniu produktu podlegającego podatkowi akcyzowemu.

   b) Niewykorzystane miejsce w rubryce 5.B należy przekreślić w sposób uniemożliwiający dalsze wpisy.

   c) Dokument musi być wypełniony czytelnie oraz w sposób uniemożliwiający usunięcie zapisów. Niedozwolone jest wymazywanie i nanoszenie nowych zapisów na istniejące. Dokument wypełnia się w języku uznawanym przez przyjmujące państwo członkowskie.

   d) Jeżeli opis towarów lub usług (rubryka 5.B świadectwa) odwołuje się do formularza zamówienia sporządzonego w języku innym niż język uznawany przez przyjmujące państwo członkowskie, kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna musi załączyć odpowiednie tłumaczenie.

   e) Jeżeli świadectwo sporządzone jest w języku innym niż język uznany przez państwo członkowskie dostawcy lub właściciela składu, tłumaczenie informacji dotyczących towarów i usług w rubryce 5.B musi zostać załączone przez kwalifikujący się podmiot lub kwalifikującą się osobę fizyczną.

   f) Pod pojęciem uznawanego języka rozumie się jeden z języków urzędowo używanych w danym państwie członkowskim lub jakikolwiek inny język urzędowy Unii, co do którego państwo członkowskie oświadczy, iż może on być używany do tego celu.

3. Składając oświadczenie w rubryce 3 świadectwa, kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna podaje informacje konieczne do oceny wniosku o przyznanie zwolnienia w przyjmującym państwie członkowskim.

4. Składając oświadczenie w rubryce 4 świadectwa, podmiot potwierdza informacje zawarte w rubrykach 1 oraz 3 lit. a) dokumentu oraz zaświadcza, że kwalifikująca się osoba fizyczna jest pracownikiem tego podmiotu.

▼B

5. a) Odesłanie się do formularza zamówienia (rubryka 5.B świadectwa) musi zawierać przynajmniej datę oraz numer zamówienia. Formularz zamówienia powinien zawierać wszystkie elementy, które figurują w rubryce 5 świadectwa. W przypadku gdy świadectwo ma zostać opatrzone pieczęcią właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego, wówczas formularz zamówienia jest również opatrywany pieczęcią.

   b) Wskazanie numeru identyfikacji akcyzy, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2073/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych nie jest obowiązkowe, wymagane jest natomiast wskazanie numeru identyfikacyjnego VAT lub numeru rejestracji podatkowej.

   c) Waluty należy wskazać przy użyciu trzyliterowego kodu zgodnie z międzynarodową normą ISO 4217 ustaloną przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną ([1]).

6. Wspomniane wyżej oświadczenie kwalifikującego się podmiotu/kwalifikującej się osoby fizycznej poświadcza się urzędowo w rubryce 6 pieczęcią właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego. Organ ten może uzależnić zatwierdzenie od zgody innego organu w tym samym państwie członkowskim. Uzyskanie takiej zgody należy do właściwego organu podatkowego.

7. W celu uproszczenia procedury, właściwy organ może zwolnić kwalifikujący się podmiot od obowiązku zwracania się z prośbą o pieczęć w przypadku zwolnienia do celów służbowych. Kwalifikujący się podmiot powinien wskazać takie zwolnienie w rubryce 7 świadectwa.

([1]) Przykładowo zestaw wybranych kodów odsyłających do obecnie używanych walut: EUR (euro), BGN (lew bułgarski), CZK (korona czeska), DKK (korona duńska), GBP (funt szterling), HUF (forint węgierski), LTL (lit litewski), PLN (złoty), RON (lej rumuński), SEK(korona szwedzka), USD (dolar amerykański).

▼B

ZAŁĄCZNIK III

Artykuł 56 niniejszego rozporządzenia

Jednostka	Wagi stosowane w handlu
Kg	12,5/1
Gram	500/250/100/50/20/10/5/2,5/2
Uncja (1 oz = 31,1035 g)	100/10/5/1/$^{1}/_{2}$/$^{1}/_{4}$
Tael (1 tael = 1,193 uncji) (1)	10/5/1
Tola (10 toli = 3,75 uncji) (2)	10

(1) Tael jest tradycyjną chińską jednostką masy. Nominalna próba sztabki ważącej 1 tael w Hongkongu wynosi 990, podczas gdy na Tajwanie sztabki o wadze 5 i 10 taeli mogą nosić próbę 999,9.

(2) Tola jest tradycyjną hinduską jednostką masy używaną do ważenia złota. Najpopularniejszy wymiar wzorca to sztabka ważąca 10 toli próby 999.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1777/2005	Niniejsze rozporządzenie
rozdział I	rozdział I
art. 1	art. 1
rozdział II	rozdziały III i IV
rozdział II sekcja 1	rozdział III
art. 2	art. 5
rozdział II sekcja 2	rozdział IV
art. 3 ust. 1	art. 9
art. 3 ust. 2	art. 8
rozdział III	rozdział V
rozdział III sekcja 1	rozdział V sekcja 4
art. 4	art. 28
rozdział III sekcja 2	rozdział V sekcja 4
art. 5	art. 34
art. 6	art. 29 i 41
art. 7	art. 26
art. 8	art. 27
art. 9	art. 30
art. 10	art. 38 ust. 2 lit. b) i c)
art. 11 ust. 1 i 2	art. 7 ust. 1 i 2
art. 12	art. 7 ust. 3
rozdział IV	rozdział VI
art. 13	art. 42
rozdział V	rozdział VIII
rozdział V sekcja 1	rozdział VIII sekcja 1
art. 14	art. 44
art. 15	art. 45
rozdział V sekcja 2	rozdział VIII sekcja 4
art. 16	art. 47

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1777/2005	Niniejsze rozporządzenie
art. 17	art. 48
rozdział VI	rozdział IX
art. 18	art. 52
rozdział VII	rozdział XI
art. 19 ust. 1	art. 56
art. 19 ust. 2	art. 57
art. 20 ust. 1	art. 58
art. 20 ust. 2	art. 62
art. 20 ust. 3 akapit pierwszy	art. 59
art. 20 ust. 3 akapit drugi	art. 60
art. 20 ust. 3 akapit trzeci	art. 63
art. 20 ust. 4	art. 61
rozdział VIII	rozdział V sekcja 3
art. 21	art. 16
art. 22	art. 14
rozdział IX	rozdział XII
art. 23	art. 65
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik III